

Dziennik Urzędowy C 371 E

Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54
20 grudnia 2011Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010 – 2011

Posiedzenie w dniu 7 października 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 8 E z 13.1.2011.

Teksty przyjęte z dnia 7 października 2010 r. w sprawie absolutorium z wykonania budżetu Europejskiego Kolegium Policijnego za rok budżetowy 2008 zostały opublikowane w Dz.U. L 320 z 7.12.2010.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 7 października 2010 r.

2011/C 371 E/01	Niepowodzenia ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie braku ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga	1
2011/C 371 E/02	Światowy Dzień przeciw Karze Śmierci Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci	5
2011/C 371 E/03	Działania UE związane z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie.....	10
2011/C 371 E/04	Konferencja na temat różnorodności biologicznej - Nagoja 2010 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie strategicznych celów UE na 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi (Japonia)	14

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 371 E/05	Bazylea II i przegląd dyrektywy dotyczącej wymogów kapitałowych (CRD 4) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie porozumienia Bazylea II oraz przeglądu dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych (CRD 4) (2010/2074 (INI))	22
2011/C 371 E/06	Systemy opieki zdrowotnej w Afryce Subsaharyjskiej i zdrowia na świecie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie systemów opieki zdrowotnej w Afryce subsaharyjskiej i zdrowia na świecie (2010/2070(INI))	30
2011/C 371 E/07	Polityka regionalna i polityka spójności Unii Europejskiej po roku 2013 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.	39
2011/C 371 E/08	Przyszłość Europejskiego Funduszu Społecznego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego	41

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Czwartek, 7 października 2010 r.

2011/C 371 E/09	Rozszerzenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo ***II Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (11160/4/2010 – C7-0208/2010 – 2007/0152(COD))	44
2011/C 371 E/10	Nominacja członka Trybunału Obrachunkowego (Lazaros Stavrou Lazarou - CY) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie nominacji Lazarosa Stavrou Lazarou na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0188/2010 – 2010/0818(NLE))	45
2011/C 371 E/11	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (Gijs de Vries - Holandia) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie nominacji Gijss M. de Vriesa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0191/2010 – 2010/0819(NLE))	46
2011/C 371 E/12	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Galicia Textiles, Hiszpania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/003 ES/Galicia Textiles z Hiszpanii) (COM(2010)0437 – C7-0205/2010 – 2010/2136(BUD))	46
	ZAŁĄCZNIK	48

Czwartek, 7 października 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Niepowodzenia ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga

P7_TA(2010)0350

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie braku ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga

(2011/C 371 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DRK), w szczególności rezolucję z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga oraz gwałtów jako zbrodni wojennych ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. ⁽²⁾ w sprawie dopuszczania się przemocy seksualnej przez grupy zbrojne oraz ciągłego łamania praw człowieka w DRK; uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. ⁽³⁾ w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej,
- uwzględniając „Wstępne sprawozdanie misji wyjaśniającej Wspólnego Biura ONZ ds. Praw Człowieka na temat masowych gwałtów i innych przypadków łamania praw człowieka, jakich dopuściły się grupy zbrojne między Kibua a Mpofi na obszarze Walikale w prowincji Kiwu Północnego w dniach 30 lipca – 2 sierpnia 2010 r.” (*Rapport préliminaire de la mission d'enquête du Bureau Conjoint des Nations Unies aux Droits de l'Homme sur les viols massifs et autres violations des droits de l'homme commis par une coalition de groupes armés sur l'axe Kibua-Mpofi, en territoire de Walikale, province du Nord-Kivu, du 30 juillet au 2 août 2010*) (wstępne sprawozdanie na temat masowych gwałtów w Demokratycznej Republice Konga), opublikowane 24 września 2010 r.,
- uwzględniając umowę o partnerstwie z Kotonu podpisaną w czerwcu 2000 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 27 października 2009 r. w sprawie regionu Wielkich Jezior Afrykańskich,
- uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 10 października 2008 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga,
- uwzględniając projekt wspólnego działania Rady 2009/769/WPZiB z dnia 19 października 2009 r. zmieniającego wspólne działanie 2007/405/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w zakresie reformy systemu bezpieczeństwa mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL DR Konga),
- uwzględniając misję ds. reformy sektora bezpieczeństwa EUSEC DR Konga utworzoną w czerwcu 2005 r. (wspólne działanie Rady 2005/355/WPZiB z dnia 2 maja 2005 r. w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa Demokratycznej Republiki Konga (DRK) (EUSEC DR Konga)),
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1856 (2008) w sprawie mandatu MONUSCO,

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 83.⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0118.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0372.

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1925 (2010), w której określono mandat misji ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO),
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 (2009) w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych, która podkreśla odpowiedzialność wszystkich państw członkowskich za położenie kresu bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, łącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i innymi rodzajami przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
 - uwzględniając przyjęte przez parlament Demokratycznej Republiki Konga w 2006 r. prawo dotyczące przemocy seksualnej, którego celem było przyspieszenie rozpatrywania spraw o gwałt i zaostreżenie kar,
 - uwzględniając plan działań Rady UE na rzecz równouprawnienia płci we współpracy na rzecz rozwoju, który powinien zapewniać uwzględnianie równouprawnienia płci we wszystkich pracach prowadzonych przez UE z krajami partnerskimi na wszystkich szczeblach,
 - uwzględniając mianowanie w marcu 2010 r. specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie złożone przez wysoką przedstawiciel Catherine Ashton i komisarza europejskiego ds. rozwoju Andrisa Piebalga w dniu 27 sierpnia 2010 r. w sprawie nawrotu aktów przemocy w Północnym Kiwu w Demokratycznej Republice Konga,
 - uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie ostatnich masowych gwałtów dokonanych na ludności cywilnej przez członków grup zbrojnych we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga,
 - uwzględniając rolę mechanizmów zarządzania kryzysowego UE przy wdrażaniu rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, polegającą na włączaniu do wszystkich misji zarządzania kryzysowego na całym świecie wyspecjalizowanych doradców lub punktów kontaktowych ds. problematyki płci,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Atul Khare, zastępca sekretarza generalnego ONZ ds. zachowania pokoju, poinformował Radę Bezpieczeństwa ONZ, że w dniach od 30 lipca do 4 sierpnia 2010 r. w zagłębiu górniczym we wschodniej części Konga ofiarą masowych gwałtów zbiorowych padło ponad 500 osób, w tym młode dziewczyny, kobiety w wieku nawet 75 lat, a także dzieci (dziewczynki i chłopcy), za co winą obarcza się rebeliantów i oddziały milicji,
- B. mając na uwadze, że do napaści o podłożu seksualnym doszło w pobliżu obozu misji pokojowej ONZ, położonego zaledwie kilka mil od miasta Luwungi; mając na uwadze, że – jak się wydaje – pracownicy ONZ dowiedzieli się o zajęciu Luwungi i okolicznych wsi we wschodnim Kongu przez rebeliantów w dzień po rozpoczęciu ataków (do których doszło 30 lipca 2010 r.), a do siedziby głównej ONZ w Nowym Jorku informacja o gwałtach dotarła dopiero po dwóch tygodniach,
- C. mając na uwadze, że Misja ONZ w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO) zgodnie z rozdziałem VII karty ONZ uzyskała mandat uprawniający do użycia wszelkich środków niezbędnych do wykonania zadania polegającego na ochronie, w tym skutecznej ochronie ludności cywilnej, pracowników organizacji humanitarnych i obrońców praw człowieka w przypadku bezpośredniego zagrożenia przemocą fizyczną ze strony jakichkolwiek zewnętrznych lub kongijskich grup zbrojnych, a także do wspierania wysiłków rządu podejmowanych w celu zwalczania bezkarności i zapewnienia ochrony ludności cywilnej w przypadku łamania międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego, w tym również wszelkich form przemocy o podłożu seksualnym i związanej z płcią,
- D. mając na uwadze, że mimo obecności MONUSCO walki między armią kongijską, milicją Mai Mai, bojownikami Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Ruandy, Ludowym Frontem Sprawiedliwości w Kongu a Armią Oporu Pana od 1998 r. spowodowały śmierć 6 mln ludzi i wciąż co miesiąc, bezpośrednio czy też pośrednio, są przyczyną śmierci tysięcy ludzi, nieopisanych cierpień, ubóstwa i fali uchodźców wewnętrznych, a sytuacja w obozach dla uchodźców nieustannie się pogarsza,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- E. mając na uwadze, że żołnierze armii kongijskiej są zamieszani w zabójstwa i gwałty na setkach cywilów; mając na uwadze, że wciąż mają miejsce akty gwałtu i przymusowego wcielania cywilów i dzieci do sił zbrojnych oraz poważne naruszenia praw człowieka we wschodnich częściach Demokratycznej Republiki Konga, popełniane zarówno przez oddziały rebeliantów Armii Oporu Pana, bojowników Demokratycznych Sił na rzecz Wyzwolenia Ruandy, jak i przez samą armię kongijską,
- F. mając na uwadze, że gwałt jako narzędzie walki stał się we wschodnim Kongu wstrząsająco powszechny, a w ubiegłym roku doniesiono o co najmniej 8 300 gwałtach, przy czym zdaniem ONZ wiele dalszych aktów tego rodzaju nie zostało zgłoszonych; mając na uwadze, że według wysokiego komisarza ONZ ds. uchodźców w pierwszym kwartale 2010 r. odnotowano gwałt na co najmniej 1 244 kobietach, co oznacza, że codziennie dochodzi średnio do 14 gwałtów; mając na uwadze, że przemoc seksualną i przemoc o podłożu seksualnym należy zawsze uważać za zbrodnię wojenną i zbrodnię przeciwko ludzkości,
- G. mając na uwadze, że szereg ruchów zbrojnych w Demokratycznej Republice Konga, w tym regularne wojsko, stosuje systematyczne gwałty jako element wojennej taktyki zastraszania i środek do osiągnięcia celów wojskowych i gospodarczych; mając na uwadze, że kobiety są celowo napadane na oczach rodzin lub wszystkich mieszkańców wioski, by zasiać strach w społeczności; mając na uwadze, że owe akty przemocy często prowadzą do pozbawienia kobiet miejsca w społeczeństwie, zdolności do opieki nad dziećmi czy nawet życia, a ponadto kobiety są często zarażane wirusem HIV,
- H. mając na uwadze, że niepowodzenie prokuratorów cywilnych i wojskowych w przeprowadzeniu bezstronnych śledztw w sprawie osób odpowiedzialnych za łamanie praw człowieka doprowadziło do tego, że gwałty zbiorowe i napaści na tle seksualnym są dla ludności Konga tak powszechne, że sprzyjają powstawaniu atmosfery swoistej „akceptacji” łamania praw człowieka w tym regionie,
- I. mając na uwadze, że armia kongijska nadal nie dysponuje zasobami ludzkimi, technicznymi ani finansowymi wystarczającymi do wykonywania swoich zadań we wschodnich prowincjach Demokratycznej Republiki Konga, a ponadto w jej szeregach brak jest dyscypliny i odpowiedniego wyszkolenia, co nadal utrudnia jej rolę w ochronie ludności i przywracaniu pokoju,
- J. mając na uwadze, że wiele organizacji pozarządowych odnotowało nasilenie prześladowań obrońców praw człowieka, dziennikarzy, przywódców opozycji, ofiar i świadków w Demokratycznej Republice Konga w minionym roku, w tym zabójstw, bezprawnych aresztowań, postępowań sądowych, pogroźek przez telefon i powtarzających się wezwań do stawienia się w siedzibach służb wywiadowczych,
- K. mając na uwadze, że zbrodniarz wojenny Bosco Ntaganda wciąż nie został zatrzymany, a wręcz przeciwnie – mianowano go na wysokie stanowisko we wspólnych operacjach sił kongijskich i ruandyjskich we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga; mając na uwadze, że były przywódca kongijski Jean-Pierre Bemba Gombo został postawiony przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym (MTK) za zbrodnie wojenne, w tym gwałty,
- L. mając na uwadze, że nielegalny handel minerałami w Demokratycznej Republice Konga umożliwia wielu podmiotom dalsze kupowanie minerałów z obszarów kontrolowanych przez grupy rebeliantów, co daje tym grupom źródła finansów, a także mając na uwadze, że sytuacja ta to jeden z czynników podsycających i zaoogniających konflikt,
- M. mając na uwadze, że przyjęta niedawno w USA ustawa o „krwawych minerałach” to próba zapobieżenia kupowaniu przez amerykańskich konsumentów telefonów komórkowych, komputerów i innych urządzeń opartych na nowoczesnych technologiach, produkowanych przez amerykańskie przedsiębiorstwa wykorzystujące minerały z kopalni kontrolowanych przez rebeliantów; mając na uwadze, że w ustawie wezwano również przedsiębiorstwa z USA, w tym producentów markowych wyrobów elektronicznych, przetwórców minerałów i jubilerów, by co roku składały w Komisji Papierów Wartościowych i Giełd sprawozdania dotyczące ewentualnego wykorzystania w ich produktach złota, tantalu, koltanu lub kasyterytu importowanych bezpośrednio z Demokratycznej Republiki Konga lub pochodzących z przemytu przez jedno z dziewięciu państw sąsiadujących,

1. zdecydowanie potępia masowe gwałty i inne formy naruszania praw człowieka, których w dniach od 30 lipca do 4 sierpnia 2010 r. w prowincji Północnego Kiwu dokonały na co najmniej 500 kobietach i dzieciach Demokratyczne Siły na rzecz Wyzwolenia Ruandy, rebelianckie ugrupowanie Hutu i milicja Mai Mai, jak również przypadki pogwałcenia praw człowieka w innych regionach Północnego i Południowego Kiwu;

Czwartek, 7 października 2010 r.

2. wzywa wszystkie zainteresowane strony do zaostrzenia walki z bezkarnością i natychmiastowego zaprzestania przemocy i łamania praw człowieka w DRK, zwłaszcza w Północnym Kiwu; podkreśla konieczność dalszych starań o zakończenie działań lokalnych i zewnętrznych grup zbrojnych we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
3. wzywa ONZ i władze kongijskie do przeprowadzenia bezstronnego i szczegółowego dochodzenia oraz postawienia przed sądem osób odpowiedzialnych za łamanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, zgodnie z prawem kongijskim i międzynarodowym;
4. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że misja stabilizacyjna MONUSCO nie mogła skorzystać ze swojego mandatu i zasad zaangażowania w celu zapewnienia ochrony przed tak masowymi gwałtami i innymi przypadkami łamania praw człowieka przez członków ugrupowań zbrojnych w pobliżu swojej bazy pokojowej; uznaje jednak, że obecność misji jest nadal niezbędna, i wzywa do podjęcia wszelkich starań o umożliwienie jej pełnej realizacji mandatu polegającego na ochronie osób zagrożonych;
5. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ, by w trybie pilnym podjęła wszelkie możliwe działania w celu rzeczywistego zapobiegania dalszym atakom na ludność cywilną we wschodnich prowincjach Demokratycznej Republiki Konga oraz udzielenia ofiarom pomocy medycznej, prawnej, socjalnej, humanitarnej i innej; domaga się skutecznego wdrożenia nowego kodeksu postępowania dla MONUSCO i utworzenia grupy wykonawczej ds. monitorowania sytuacji w zakresie praw człowieka;
6. podkreśla nagłą potrzebę znalezienia politycznego rozwiązania konfliktu zbrojnego; wzywa rząd Demokratycznej Republiki Konga do zapewnienia – we współpracy ze społecznością międzynarodową i Unią Afrykańską – bezpieczeństwa i stabilności we wschodniej części Konga, a wszystkie grupy zbrojne w DRK – do zaprzestania ataków, przestrzegania praw człowieka i natychmiastowego powrotu na ścieżkę dialogu pokojowego;
7. wzywa do natychmiastowego zwiększenia udziału kobiet we wszystkich inicjatywach zmierzających do znalezienia rozwiązania konfliktu w Demokratycznej Republice Konga, także w roli mediatorów i negocjatorów oraz przy wdrażaniu środków rozwiązywania konfliktów;
8. podkreśla, że modernizacja i reforma systemu sądownictwa (obejmująca wymiar zapobiegania i ochrony oraz zwalczania bezkarności w odniesieniu do przemocy seksualnej), jak również pomoc ofiarom i ich ponowna integracja powinny być centralnym elementem programów pomocowych, które będą objęte finansowaniem; w związku z tym wzywa do wnoszenia do Międzynarodowego Trybunału Karnego spraw o masowe gwałty we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga;
9. podkreśla, że głównym priorytetem humanitarnym w Demokratycznej Republice Konga powinno być utworzenie autentycznego krajowego wojska; przypomina, że szkolenia i wypłata godnego żołdu są niezbędne do zreformowania kongijskiej armii i poprawienia dyscypliny;
10. wzywa parlament DRK do utworzenia Krajowej Komisji ds. Praw Człowieka, zgodnie z zapisem w konstytucji, co byłoby pierwszym krokiem do uchwalenia prawa dotyczącego ochrony ofiar i świadków łamania praw człowieka, działaczy na rzecz praw człowieka, pracowników organizacji pomocowych i dziennikarzy;
11. zwraca się do państw regionu Wielkich Jezior Afrykańskich, by utrzymały wysoki poziom zaangażowania we wspólne wspieranie pokoju i stabilności w regionie przy użyciu istniejącego mechanizmu regionalnego oraz by wzmogły wysiłki na rzecz regionalnego rozwoju gospodarczego, zwracając szczególną uwagę na pojednanie, bezpieczeństwo mieszkańców, skuteczność pociągania winnych do odpowiedzialności oraz powrót i integrację uchodźców i przesiedleńców wewnętrznych;
12. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do wspierania działalności misji EUSEC i EUPOL; wzywa do pełnego włączenia problematyki płci do wszystkich operacji prowadzonych w ramach polityki bezpieczeństwa i obrony; w związku z tym apeluje o zdecydowane uwzględnienie perspektywy płci w misjach cywilnych i wojskowych w celu poprawienia ich skuteczności operacyjnej, gdyż UE może wnieść istotną wartość dodaną będącą ważnym elementem podejścia do problemów kobiet w konfliktach zbrojnych oraz zapobiegania konfliktom;

Czwartek, 7 października 2010 r.

13. ubolewa z powodu nasilających się aktów przemocy wobec pracowników organizacji pomocowych i składa hołd niezwykle trudnej pracy wykonywanej przez organizacje humanitarne w terenie w szczególnie niepewnych warunkach;

14. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie w USA nowej ustawy o „minerałach z regionów ogarniętych konfliktami” oraz zwraca się do Komisji i Rady o rozważenie inicjatywy legislacyjnej idącej w podobnym kierunku; wzywa rząd Demokratycznej Republiki Konga do pełnego wdrożenia i przestrzegania inicjatywy na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym w celu poprawy przejrzystości i dobrego zarządzania w przemyśle wydobywczym; wzywa Komisję i Radę do intensywniejszej walki z nadal podważającą prawa człowieka i przyczyniającą się do ich naruszania korupcją w Demokratycznej Republice Konga;

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji i wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, instytucjom Unii Afrykańskiej, Południowoafrykańskiej Wspólnocie Rozwoju (SADC), rządowi regionów Wielkich Jezior Afrykańskich, w tym Demokratycznej Republice Konga i Ruandzie, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, specjalnemu przedstawicielowi ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, podsekretarzowi generalnemu ONZ ds. humanitarnych i koordynatorowi pomocy w sytuacjach kryzysowych, Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz Radzie Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Światowy Dzień przeciw Karze Śmierci

P7_TA(2010)0351

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci

(2011/C 371 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając protokół nr 6 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dotyczący zniesienia kary śmierci z dnia 28 kwietnia 1983 r.,
- uwzględniając drugi protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych mający na celu zniesienie kary śmierci z dnia 15 grudnia 1989 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci, zwłaszcza rezolucję z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na karę śmierci ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie Chin: prawa mniejszości a stosowanie kary śmierci ⁽²⁾, rezolucję z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie kary śmierci w Nigerii ⁽³⁾, rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie egzekucji w Libii ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie Korei Północnej ⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie Iranu ⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie Iranu ⁽⁷⁾ oraz rezolucję z dnia 8 września 2010 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, w szczególności spraw Sakineh Mohammadi Asztiani i Zahry Bahrami ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. wzywającą do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r. wzywającą do wdrożenia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ 62/149 z 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci z dnia 11 sierpnia 2010 r. (A/65/280),

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0105.

⁽³⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 71.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0246.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0290.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0060.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0016.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0310.

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ na piętnastą sesję Rady Praw Człowieka w sprawie kary śmierci z dnia 16 lipca 2010 r. (A/HRC/15/19),
 - uwzględniając przemówienie wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa /wiceprzewodniczącej Komisji na temat polityki w zakresie praw człowieka, wygłoszone na posiedzeniu plenarnym w dniu 16 czerwca 2010 r., w którym wysoka przedstawiciel przypomniała, że zniesienie kary śmierci na całym świecie jest jednym z priorytetów UE, a także priorytetową sprawą dla niej samej,
 - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego PE Jerzego Buzka z dnia 19 października 2009 r. zawierające zdecydowany apel o zniesienie kary śmierci,
 - uwzględniając końcowe oświadczenie przyjęte podczas IV Światowego Kongresu przeciwko Karze Śmierci, który odbył się w Genewie w dniach 24-26 lutego 2010 r., wzywające do zniesienia kary śmierci na całym świecie,
 - uwzględniając rezolucję Afrykańskiej Komisji Praw Człowieka i Narodów z 2008 r., rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego OBWE w sprawie moratorium na karę śmierci z 2009 r., a także inne inicjatywy regionalne, np. te podejmowane przez Międzyamerykańską Komisję Praw Człowieka,
 - uwzględniając uaktualnioną i zmienioną wersję wytycznych UE w sprawie kary śmierci przyjętych przez Radę w dniu 16 czerwca 2008 r.,
 - uwzględniając Światowy Dzień przeciwko Karze Śmierci oraz ustanowienie Europejskiego Dnia przeciwko Karze Śmierci 10 października każdego roku,
 - uwzględniając art. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska zdecydowanie angażuje się w prace zmierzające do zniesienia kary śmierci na całym świecie i dąży do powszechnego uznania tej zasady,
- B. mając na uwadze, że UE odgrywa wiodącą rolę wśród instytucji w walce przeciwko karze śmierci na całym świecie, a jej działania na tym polu stanowią główny priorytet jej zewnętrznej polityki w zakresie praw człowieka; mając na uwadze, że UE równocześnie w największym stopniu wspiera finansowo organizacje społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie działające na rzecz zniesienia kary śmierci,
- C. mając na uwadze, że kara śmierci jest najbardziej okrutną, niehumanitarną i upokarzającą z kar, która narusza prawo do życia zapisane w Powszechnej deklaracji praw człowieka, a także mając na uwadze, że warunki przetrzymywania w następstwie wydania wyroku śmierci stanowią tortury niedopuszczalne dla państw przestrzegających praw człowieka,
- D. mając na uwadze, że różne badania wykazały, że kara śmierci nie ma wpływu na liczbę przestępstw z użyciem przemocy,
- E. mając na uwadze, że dowody wskazują, iż kara śmierci dotyka w pierwszej kolejności osoby mniej uprzywilejowane,
- F. mając na uwadze, że postanowienia szóstego i trzynastego protokołu do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności zabraniają państwom członkowskim Rady Europy stosowania kary śmierci,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- G. mając na uwadze, że UE działa na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci przez kraje trzecie, a we właściwym czasie jej zniesienia i ratyfikacji odnośnych międzynarodowych instrumentów ONZ i innych aktów, w szczególności drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, przewidującego zniesienie kary śmierci,
- H. mając na uwadze, że zniesienie kary śmierci jest jednym z priorytetowych zagadnień kwalifikujących się do wsparcia w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, z którego środków od 1994 r. sfinansowano ponad 30 projektów na całym świecie i którego ogólny budżet wynosi 15 mln EUR,
- I. mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego Parlament musi wyrazić zgodę na zawieranie umów handlowych i – ogólnie – umów międzynarodowych z krajami trzecimi,
- J. mając na uwadze, że Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego, a także Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii, Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Rwandy, Trybunału Specjalnego dla Sierra Leone, specjalnych zespołów ds. poważnych zbrodni w Dili w Timorze Wschodnim oraz nadzwyczajnych izb sądów w Kambodży wyklucza stosowanie kary śmierci za przestępstwa wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwa – najcięższe przestępstwa w opinii społeczności międzynarodowej, dla których trybunały te są właściwe,
- K. mając na uwadze, że w latach 2007-2008 Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło historyczne rezolucje 62/149 i 63/168, w których wezwano do wprowadzenia światowego moratorium na wykonywanie kary śmierci i – ostatecznie – zniesienia kary śmierci, a także podkreślając w związku z tym, że wzrosła liczba krajów popierających tę rezolucję, a w konsekwencji rezolucja 63/168 została przyjęta zdecydowaną większością 106 głosów, przy 46 głosach przeciw i 34 głosach wstrzymujących się,
- L. mając na uwadze, że IV Światowy Kongres przeciwko Karze Śmierci, który odbył się w lutym 2010 r. w Genewie, zwrócił się z apelem do państw de facto abolicjonistycznych o prawne zniesienie kary śmierci, do państw abolicjonistycznych o włączenie kwestii powszechnego zniesienia kary śmierci do ich stosunków międzynarodowych, a do organizacji międzynarodowych i regionalnych o popieranie powszechnego zniesienia kary śmierci przez przyjmowanie rezolucji w sprawie wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie,
- M. mając na uwadze, że 154 państwa na świecie zniosły karę śmierci prawnie lub faktycznie, z czego 96 państw zniosło karę śmierci za wszelkie przestępstwa, 8 utrzymało ją jedynie za wyjątkowe zbrodnie, np. te popełnione w czasie wojny, w 6 państwach obowiązuje moratorium na wykonywanie kary śmierci, a 44 państwa są de facto abolicjonistyczne (tzn. nie wykonały żadnej egzekucji w ciągu ostatniej dekady lub zobowiązały się w sposób wiążący do jej niewykonywania),
- N. mając na uwadze, że ponad 100 krajów, które zachowały karę śmierci, zdelegalizowało jej wykonywanie na nieletnich przestępcach; podkreślając jednak, że niewielka liczba krajów wciąż wykonuje egzekucje na dzieciach, co stanowi rażące naruszenie prawa międzynarodowego, zwłaszcza art. 6 ust. 5 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; podkreślając w szczególności, że najwięcej wyroków na nieletnich wciąż wykonuje Iran,
- O. mając na uwadze, że obecnie potwierdzone są dziesiątki przypadków europejskich obywateli na całym świecie, którzy oczekują na wykonanie wyroku śmierci lub którym grozi kara śmierci, i podkreślając w związku z tym, jak ważna jest wspólna i zdecydowana reakcja Europy na ewentualne egzekucje europejskich obywateli,
- P. mając na uwadze, że dnia 23 marca 2010 r. przewodniczący Dumy Państwowej Federacji Rosyjskiej Borys Gryzłow oświadczył podczas spotkania z członkami komitetu monitorującego Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w Moskwie, że w obliczu zagrożenia terrorystycznego Rosja nie ratyfikowała szóstego protokołu do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dotyczącego zniesienia kary śmierci,
- Q. przyjmując z zadowoleniem, że dnia 11 lutego 2010 r. parlament Kirgistanu ratyfikował drugi protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych mający na celu zniesienie kary śmierci oraz że dnia 21 maja 2010 r. tymczasowy rząd Kirgistanu opublikował ostateczny projekt konstytucji, który zabrania m.in. stosowania kary śmierci i który niedawno został przyjęty,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- R. mając na uwadze, że 43 kraje świata utrzymują karę śmierci, a jest ona wykonywana najczęściej w Chinach, Iranie i Iraku; mając na uwadze, że w samych Chinach wykonano ok. 5 000, czyli 88 %, światowych egzekucji; Iran stracił co najmniej 402 osoby, Irak co najmniej 77, a Arabia Saudyjska co najmniej 69 osób,
- S. mając na uwadze, że Iran wciąż stosuje karę śmierci przez ukamienowanie, co stoi w sprzeczności z drugim protokołem fakultatywnym do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
- T. mając na uwadze, że władze państwowe Korei Północnej regularnie wykonują karę śmierci, a wymiar sprawiedliwości podlega państwu, oraz mając na uwadze, że kara śmierci jest stosowana za szereg przestępstw przeciwko państwu, a kodeks karny okresowo rozszerza jej stosowanie, natomiast obywatele, w tym również dzieci, są zmuszani do udziału w publicznych egzekucjach,
- U. mając na uwadze, że w Japonii więźniowie, ich rodziny i obrońcy do ostatniego dnia nie znają daty egzekucji,
- V. mając na uwadze, że Rada Prezydencka Iraku ratyfikowała w ostatnim czasie wyroki śmierci wydane na co najmniej 900 więźniów, w tym kobiety i dzieci,
- W. podkreślając, że Białoruś pozostaje jedynym krajem europejskim wciąż wykonującym karę śmierci w praktyce; mając na uwadze, że zarówno Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy, jak i Unia Europejska wielokrotnie wzywały Białoruś do zniesienia kary śmierci; mając na uwadze, że szczegóły dotyczące kary śmierci na Białorusi są tajne, istnieją poważne obawy co do uczciwości procesów sądowych, a zgodnie z kodeksem karnym wykonawczym karę śmierci wykonuje się bez świadków przez rozstrzelanie, następnie administracja więzienna informuje sędziego o wykonaniu egzekucji, a sędzia informuje rodzinę; mając na uwadze, że ciała ofiary egzekucji nie wydaje się rodzinie w celu pochówku, a miejsce pochówku jest utrzymywane w tajemnicy,
- X. mając na uwadze, że 35 stanów z 50, które tworzą Stany Zjednoczone Ameryki, utrzymuje karę śmierci, choć 4 z nich nie wykonują egzekucji od 1976 r.; mając na uwadze, że w 2009 r. liczba egzekucji wzrosła do 52 w wyniku wygaśnięcia faktycznego moratorium, które obowiązywało od września 2007 r. do maja 2008 r., mimo że w siódmym roku z rzędu liczba wyroków śmierci w Stanach Zjednoczonych Ameryki spadła do 106,
- Y. przyjmując z zadowoleniem, że niektóre stany, np. Montana, Nowy Meksyk, New Jersey, Nowy Jork, Karolina Północna i Kentucky opowiedziały się przeciwko karze śmierci, stosując takie środki, jak moratorium na wykonywanie egzekucji lub zniesienie kary śmierci, oraz jednocześnie potępiając egzekucje Teresy Lewis w stanie Wirginia i Holly'ego Wooda w stanie Alabama mimo dowodów wskazujących na opóźnienie umyślone obu tych osób, a także zwracając uwagę na przypadek skazanych na karę śmierci Mumii Abu-Jamala w Pensylwanii i Troy'a Dava w Georgii,
1. ponownie wyraża swój od dawna niezmienny sprzeciw wobec kary śmierci we wszystkich przypadkach i bez względu na okoliczności oraz po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia ludzkiej godności i dalszego rozwoju praw człowieka;
2. potępia wszelkie egzekucje niezależnie od tego, gdzie mają miejsce; zdecydowanie wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania procesu wdrażania rezolucji ONZ w sprawie powszechnego moratorium na wykonywanie egzekucji z myślą o całkowitym zniesieniu kary śmierci we wszystkich państwach, które nadal ją stosują; wzywa Radę i Komisję do podjęcia działań w celu stopniowego ograniczania stosowania kary śmierci oraz do równoczesnego domagania się, by była ona wykonywana przy zachowaniu minimalnych standardów międzynarodowych; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem skazywania na śmierć nieletnich i osób upośledzonych umysłowo lub intelektualnie oraz wzywa do natychmiastowego i ostatecznego zaprzestania nakładania tej kary;
3. wzywa UE, aby wykorzystwała wszystkie dostępne jej narzędzia dyplomacji oraz wsparcia na rzecz współpracy, by dążyć do zniesienia kary śmierci;

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. wzywa kraje, które stosują karę śmierci, do ogłoszenia natychmiastowego moratorium na jej wykonywanie; ponadto wzywa takie kraje, jak Chiny, Egipt, Iran, Malezja, Sudan, Tajlandia i Wietnam do opublikowania oficjalnych statystyk dotyczących stosowania kary śmierci w tych krajach; ponadto wzywa Koreę Północną do natychmiastowego i trwałego zaprzestania publicznych egzekucji;
5. wzywa Japonię do ujawnienia informacji na temat systemu stosowania kary śmierci w tym kraju;
6. wzywa kraje, które nie zniosły kary śmierci, do przestrzegania gwarancji chroniących prawa osób, którym grozi kara śmierci, określonych w dokumencie Rady Gospodarczej i Społecznej ONZ pt. „Gwarancje ochrony praw osób skazanych na karę śmierci”; wzywa Radę i Komisję do zachęcania tych państw, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych ONZ, do uczynienia tego, a państwa członkowskie niebędące sygnatariuszami protokołu nr 13 do europejskiej konwencji praw człowieka – do podpisania go;
7. wzywa państwa należące do OBWE, szczególnie Stany Zjednoczone i Białoruś, do przyjęcia natychmiastowego moratorium na wykonywanie kary śmierci;
8. wzywa Kazachstan i Łotwę do zmiany ich krajowych przepisów, które wciąż zezwalają na nakładanie wyroku śmierci za niektóre przestępstwa w wyjątkowych okolicznościach;
9. zdecydowanie zachęca państwa członkowskie UE i wszystkich współinicjatorów rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 2007 i 2008 r. do przyjęcia w ramach wzmocnionego międzyregionalnego sojuszu trzeciej rezolucji w sprawie kary śmierci podczas 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w której priorytetowo potraktowane zostaną następujące zagadnienia:
 - zniesienie „tajemnicy państwowej” w odniesieniu do kary śmierci;
 - stanowisko specjalnego wysłannika, który nie tylko będzie śledził sytuację i wywierał nacisk w celu zwiększenia przejrzystości systemów, w których stosuje się karę śmierci, ale będzie także w dalszym ciągu przekonywał kraje, w których wciąż obowiązuje kara śmierci, do przyjęcia stanowiska ONZ w sprawie moratorium na wykonywanie egzekucji z myślą o zniesieniu kary śmierci;
 - zdefiniowanie kategorii „najcięższych przestępstw” dla zgodnego z prawem stosowania kary śmierci;
10. wzywa kraje należące do OBWE, aby zachęciły Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka oraz misje OBWE do prowadzenia – we współpracy z Radą Europy – działań podnoszących świadomość na temat konieczności zniesienia kary śmierci, szczególnie w mediach, wśród funkcjonariuszy organów ścigania, decydentów i wśród ogółu społeczeństwa;
11. wzywa kraje OBWE, które nadal stosują karę śmierci, do zachowania przejrzystości w informowaniu na temat kary śmierci, udzielając publicznych informacji o tożsamości osób skazanych na karę śmierci lub będących ofiarami egzekucji, a także prowadząc statystyki dotyczące stosowania kary śmierci, zgodnie z zobowiązaniami OBWE;
12. wzywa Radę i Komisję – zwłaszcza w świetle powołania ESDZ – do określenia wytycznych dotyczących kompleksowej i skutecznej polityki europejskiej w zakresie kary śmierci w odniesieniu do szeregu potwierdzonych przypadków europejskich obywateli oczekujących na wykonanie wyroku w krajach trzecich, która powinna obejmować solidne i wzmocnione mechanizmy z zakresu systemu identyfikacji, świadczenia pomocy prawnej, interwencji prawnych UE i przedstawicielstwa dyplomatycznego;
13. ponadto popiera działania na rzecz zniesienia kary śmierci prowadzone przez organizacje pozarządowe, takie jak: Ręce Precz od Kaina (Hands Off Cain), Amnesty International, Penal Reform International, Światowa Koalicja przeciwko Karze Śmierci, Międzynarodowa Helsińska Federacja na rzecz Praw Człowieka, Sant’ Egidio i Reprieve; z zadowoleniem przyjmuje i popiera zalecenia w sprawie instrumentów UE na rzecz zwalczania kary śmierci, przyjęte podczas 12. forum UE i organizacji pozarządowych dotyczącego praw człowieka;

Czwartek, 7 października 2010 r.

14. zobowiązuje się do monitorowania kwestii kary śmierci, do podnoszenia konkretnych przypadków w rozmowach z władzami odnośnych krajów i do rozważenia ewentualnych inicjatyw i misji ad hoc w krajach, które nadal stosują karę śmierci, tak aby zmusić władze rządowe do wprowadzenia moratorium na jej wykonywanie z myślą o całkowitym jej zniesieniu;
15. domaga się, aby podczas zawierania umów z krajami, które wciąż stosują karę śmierci lub które nie podpisały moratorium na jej wykonywanie z myślą o całkowitym zniesieniu kary śmierci, Rada i Komisja zdecydowanie zachęcały je do tego;
16. zwraca się do wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji i państw członkowskich, by w dalszym ciągu mówiły jednym głosem oraz by pamiętały, że głównym punktem politycznym rezolucji musi być wprowadzenie moratorium na całym świecie, będące zasadniczym krokiem do zniesienia kary śmierci;
17. wzywa w szczególności wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącą Komisji do pokazania, jak wielką wagę polityczną przywiązuje do zniesienia kary śmierci przez systematyczne podnoszenie tej kwestii w kontaktach politycznych z krajami, które wciąż stosują karę śmierci, oraz przez regularne interwencje osobiste w imieniu osób zagrożonych rychłą egzekucją;
18. przypomina, że całkowite zniesienie kary śmierci pozostaje jednym z głównych celów polityki UE w zakresie praw człowieka; uważa, że cel ten można osiągnąć jedynie dzięki ścisłej współpracy międzypaństwowej, edukacji, podnoszeniu świadomości, skuteczności i efektywności;
19. zachęca do współpracy regionalnej w tym celu; zwraca uwagę, że przykładowo Mongolia formalnie wprowadziła moratorium na wykonywanie kary śmierci w styczniu 2010 r., a w konsekwencji szereg krajów, które nadal stosują karę śmierci, rozpatruje zgodność tej formy karania z konstytucją;
20. wzywa Radę i Komisję do rozważenia, w jaki sposób można poprawić wdrażanie i skuteczność wytycznych UE w sprawie kary śmierci podczas bieżącego przeglądu polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w świetle planowanego przeglądu wytycznych w 2011 r.;
21. wzywa Radę i Komisję, aby wykorzystały Światowy i Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci do zwrócenia uwagi m.in. na przypadek Sakineh Mohammadi Ashtiani, Zahry Bahrami, Mumii Abu-Jamala, Troy'a Davisa, Alega Gryszakoutsou, Andrieja Burdyki, Ebrahima Hamidiego, Suliamona Olyfemiego i Siti Zainab Binti Duhri Rupy;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich UE, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządów państw członkowskich ONZ.

Działania UE związane z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie

P7_TA(2010)0352

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w Europie

(2011/C 371 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 11 i 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając konwencję ONZ o różnorodności biologicznej,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając sieć Natura 2000, ustanowioną na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) ⁽¹⁾, oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽²⁾ jako podstawowe środki ochrony różnorodności biologicznej europejskiego środowiska morskiego,
 - uwzględniając cele i wymogi służące zapewnieniu korzystnego i dobrego stanu środowiska na europejskich wodach przybrzeżnych i morskich, zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (ramowa dyrektywa wodna) ⁽³⁾ oraz dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej,
 - uwzględniając plan działań UE w zakresie różnorodności biologicznej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wyciek ropy naftowej z platformy wiertniczej Deepwater Horizon w Zatoce Meksykańskiej,
 - uwzględniając naftowe platformy wiertnicze na wodach UE,
 - uwzględniając pytania z dnia 7 września 2010 r. skierowane do Rady i Komisji w sprawie skutków wycieku ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon dla UE i działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej w UE (O-0122/2010 – B7-0470/2010, O-0123/2010 – B7-0551/2010),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w związku z wyciekiem ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon w Zatoce Meksykańskiej konieczne jest, aby UE i państwa członkowskie przeanalizowały w trybie pilnym wszystkie aspekty poszukiwania i wydobywania ropy naftowej w Unii Europejskiej, a następnie podjęły wszelkie kroki niezbędne do zagwarantowania, że podobna katastrofa ekologiczna nie wydarzy się na wodach UE,
- B. mając na uwadze, że najwyższy poziom ostrożności i ochrony środowiska oraz najwyższy poziom bezpieczeństwa operacji związanych z ropą naftową to zasady o nadrzędnym znaczeniu, które muszą leżeć u podstaw wszystkich działań UE w tym obszarze,
- C. mając na uwadze, że wiercenia i wydobywanie ropy naftowej odbywają się głównie na wodach Morza Północnego,
- D. mając na uwadze, że wody UE graniczą również z krajami nienależącymi do Unii Europejskiej, w odniesieniu do których prawo UE nie wymaga przestrzegania stosownych przepisów regulujących kwestie odpowiedzialności i naprawy szkód,
- E. mając na uwadze, że podejmowane są działania mające na celu rozszerzenie zasięgu wierceń i poszukiwań ropy naftowej na coraz głębsze i bardziej odległe rejony mórz, co wiąże się z większymi zagrożeniami pod względem prowadzenia i monitorowania operacji,
1. wyraża solidarność z poszkodowanymi w wyniku katastrofalnego wycieku ropy naftowej z platformy Deepwater Horizon oraz apeluje, aby UE udzieliła pomocy technicznej i wsparcia w reakcji na tę katastrofę;
 2. dostrzega istotny udział, jaki produkcja ropy naftowej i gazu na morskich platformach w Europie może nadal wносить w zabezpieczenie dostaw w UE, oraz dobre wyniki pod względem bezpieczeństwa tej branży w Europie,
 3. dostrzega pilną potrzebę przyjęcia wspólnego, europejskiego, transgranicznego systemu zapobiegania i działania na wypadek wycieku ropy;

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ SEC(2006)0607 i (2006)0621.

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. wzywa Komisję do przedstawienia do końca roku sprawozdania i oceny stopnia skażenia środowiska i sytuacji biologicznej w Zatoce Meksykańskiej;
5. wzywa Komisję, aby pilnie śledziła wyniki dochodzenia prowadzonego przez władze USA w sprawie ludzkich, naturalnych i technicznych czynników, które doprowadziły do katastrofy w Zatoce Meksykańskiej, w celu wyciągnięcia wszelkich wniosków potrzebnych do zapobieżenia wystąpieniu takich zdarzeń na morskich platformach naftowych na obszarze wód morskich i przybrzeżnych UE;
6. wzywa Komisję do opracowania ogólnounijnych rygorystycznych zasad zapobiegania wypadkom na platformach naftowych oraz do rozszerzenia zakresu dyrektywy SEVESO II ⁽¹⁾ na platformy naftowe;
7. wzywa Komisję, aby w szczególności dokonała przeglądu zdolności UE do natychmiastowego reagowania na wypadki dotyczące instalacji morskich oraz aby we współpracy z państwami członkowskimi opracowała europejski plan działania; zauważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na region arktyczny ze względu na jego szczególną wrażliwość i znaczenie dla łagodzenia zmian klimatu; ponadto zauważa, że strefy morz Śródziemnego, Bałtyckiego i Północnego nie zostały wzięte pod uwagę;
8. z zadowoleniem przyjmuje „test warunków skrajnych” przeprowadzony przez Komisję w odniesieniu do wierceń naftowych na wodach UE; wzywa Komisję do określenia wszelkich luk i słabości w uregulowaniach prawnych na szczęblu UE i do jak najszybszego udostępnienia tej analizy Parlamentowi;
9. wzywa Komisję, aby w szczególności przeanalizowała obowiązujące przepisy umożliwiające posiadaczom licencji na wydobywanie ropy naftowej ze złóż podmorskich wynajem instalacji stronom trzecim, tak aby w wynikłych sporach cywilnych łatwiej można było ustalić odpowiedzialność za utratę zdrowia i szkody wyrządzone środowisku w wyniku wypadków i katastrof na morskich platformach naftowych;
10. wzywa Komisję, aby po dokonaniu przeglądu uregulowań prawnych w jak najkrótszym czasie przedstawiła Parlamentowi wszelkie wnioski ustawodawcze, jakie uzna za konieczne do wyeliminowania luk – na przykład w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko ⁽²⁾, dyrektywie SEVESO II i w innych europejskich aktach prawnych – stwierdzonych w przepisach mających zastosowanie do wydobywania i poszukiwania ropy naftowej oraz innych form eksploatacji dna morskiego w UE;
11. uważa, że w obowiązujących przepisach dotyczących odpowiedzialności za środowisko występuje szereg istotnych luk, zwraca się zatem do Komisji, aby rozważyła potrzebę przeglądu treści i rozszerzenia zakresu obecnego prawa UE (w tym dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko i dyrektywy SEVESO II oraz środków obejmujących pakiet Erika i trzeci pakiet w sprawie bezpieczeństwa na morzu) lub wprowadzenia wszelkich nowych, niezbędnych przepisów w celu uwzględnienia zagrożeń wynikających z wydobywania na morzu i zaostrzenia zasad odpowiedzialności w razie wypadków powodujących zanieczyszczenie ropą naftową;
12. zwraca uwagę na brak funduszu kompensacyjnego na wypadek katastrof spowodowanych wyciekiem ropy naftowej i wzywa Komisję do włączenia do dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko postanowień dotyczących obowiązkowych zabezpieczeń finansowych;
13. nalega na Komisję, aby obniżyła próg szkód przewidziany w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko oraz aby objęła jej zakresem szkody wyrządzane na wodach morskich;
14. wzywa Komisję, aby w trakcie obecnego przeglądu dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko ⁽³⁾ dopilnowała, by wszelka działalność na dnie morza podlegała obowiązkowej ocenie, aby zagwarantowana została wysoka jakość oceny oddziaływania oraz aby nie zezwalano na prowadzenie działalności wysokiego ryzyka, takiej jak wiercenia na dnie morza, jeżeli z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że nie można w sposób zadowalający ograniczyć zagrożeń;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 97).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).

⁽³⁾ Zmieniona dyrektywa 85/337/EWG.

Czwartek, 7 października 2010 r.

15. uważa ponadto, że wszelkie wnioski ustawodawcze muszą zapewniać kompleksowe ramy prawne, które:

- w możliwie największym stopniu zapobiegają szkodom, jakie potencjalnie niebezpieczne działania na dnie morza mogą spowodować w środowisku morskim i przybrzeżnym;
- gwarantują, że pełną odpowiedzialność za ewentualne szkody spowodowane tego typu działalnością ponosi zanieczyszczający, w tym za szkody spowodowane w środowisku lądowym i morskim oraz szkody dla globalnego klimatu;
- zapewniają ochronę europejskiej różnorodności biologicznej w środowisku morskim i przybrzeżnym;
- dopilnowują, aby przed zaplanowaniem jakiejkolwiek działalności gospodarczej niezależni eksperci przeprowadzili ocenę oddziaływania na środowisko;

16. apeluje do Komisji, aby przedstawiła przepisy zapewniające stosowanie jednakowo wysokich norm bezpieczeństwa dla wszystkich platform naftowych UE i operacji wiertniczych prowadzonych przez UE i kraje trzecie od mórz marginalnych Atlantyku po Morze Czarne; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wraz z Międzynarodową Organizacją Morską działały na rzecz wzmocnienia międzynarodowych przepisów i norm w zakresie bezpieczeństwa i kontroli;

17. wzywa Komisję do zbadania możliwości ustanowienia skutecznego systemu nadzoru w celu „kontroli kontrolerów” oraz apeluje o szybkie zaostreżenie metod kontroli i minimalnych obowiązkowych zasad bezpieczeństwa UE;

18. wzywa Komisję, aby dopilnowała jednakowego stosowania w państwach członkowskich wszystkich postanowień dyrektywy w sprawie oceny wpływu na środowisko, dyrektywy w sprawie strategicznej oceny środowiska ⁽¹⁾ oraz dyrektywy siedliskowej, związanych z oceną oddziaływania platform naftowych na środowisko;

19. uważa, że należy rozszerzyć uprawnienia Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA), aby obejmowały nie tylko statki, ale i instalacje morskie; oraz apeluje o to, aby powierzenie takich nowych zadań znalazło odbicie w budżecie i liczbie personelu EMSA;

20. wzywa Komisję do publikacji rocznego sprawozdania, sporządzonego we współpracy z organami państw członkowskich i niezależnymi ekspertami, które powinno zawierać ocenę bezpieczeństwa technicznego instalacji i morskich platform naftowych działających na wodach morskich i przybrzeżnych UE;

21. wyraża przekonanie, że kluczowe znaczenie ma dokonanie przez Komisję analizy wszystkich kwestii finansowych i kwestii odpowiedzialności związanych z badaniem morza w UE w celu wprowadzenia w razie konieczności obowiązkowego ubezpieczenia w całej UE lub innych stosownych instrumentów, na przykład ustanowienia specjalnego funduszu europejskiego utrzymywanego z obowiązkowych składek pobieranych od operatorów instalacji morskich; uważa, że każdy z takich instrumentów musi w pełni uwzględniać odpowiedzialność takich operatorów, zapewniać operatorom wystarczające ubezpieczenie lub inne gwarancje finansowe zabezpieczające przywrócenie stanu pierwotnego i odszkodowanie w związku z wyrządzonymi w środowisku szkodami, a także przewidywać dodatkowe gwarancje finansowe – na przykład w postaci funduszy – przywrócenia stanu pierwotnego i odszkodowania, w przypadku gdy gwarancje finansowe operatora nie są wystarczające;

22. wzywa Komisję, aby w szczególności rozpatrzyła obowiązkowe systemy ubezpieczeń obowiązujące w całej UE, mające na celu zrekompensowanie szkód poniesionych przez przedsiębiorców w przypadku wycieku;

23. wzywa Komisję do przeanalizowania kwestii likwidacji istniejącej infrastruktury wiertniczej z należytym uwzględnieniem obowiązujących międzynarodowych i krajowych przepisów w tym zakresie i sprecyzowania, w razie potrzeby w formie przepisów ustawowych, odpowiedzialności operatorów za zapewnienie jej bezpiecznego usunięcia oraz odpowiedzialności za wszelkie szkody wyrządzone w środowisku spowodowane likwidacją infrastruktury morskiej oraz za wszelkie szkody w środowisku spowodowane przez instalację morską lub platformę wiertniczą po ich likwidacji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

Czwartek, 7 października 2010 r.

24. wzywa Komisję do wprowadzenia rygorystycznych i obowiązkowych przepisów w zakresie ujawniania przez przedsiębiorstwa informacji dotyczących praktyk w zakresie środowiska i zarządzania oraz wzorców społecznych, a także do rozważenia środków zwiększających współdziałanie inwestorów instytucjonalnych z przedsiębiorstwami w obszarze ryzyka inwestycyjnego związanego ze złymi praktykami w zakresie środowiska;

25. zwraca uwagę na sprawozdanie brytyjskiego Inspektoratu ds. BHP na temat warunków pracy na Morzu Północnym, z którego wynika, że w ciągu ubiegłego roku wskaźnik śmiertelnych i poważnych obrażeń ciała podwoił się; apeluje do Komisji o zbadanie tych zarzutów i podjęcie działań mających na celu zapewnienie wysokiego poziomu BHP pracowników zatrudnionych przy wierceniach na morzu;

26. apeluje do Komisji, aby aktywnie dbała o to, by działalność prowadzona przez kraje trzecie oraz projekty w dziedzinie wydobywania ropy naftowej były w jak największym stopniu zgodne z rygorystycznymi normami środowiska, a także aby przewidziała szczególne mechanizmy kompensacji za wszelkie szkody spowodowane morskimi operacjami związanymi z ropą naftową prowadzonymi przez kraje trzecie graniczące z UE;

27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Konferencja na temat różnorodności biologicznej - Nagoja 2010

P7_TA(2010)0353

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie strategicznych celów UE na 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi (Japonia)

(2011/C 371 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (KRB), które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi w Japonii,
- uwzględniając pytanie do Komisji i Rady w sprawie strategicznych celów UE na 10. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji o różnorodności biologicznej, które odbędzie się w dniach 18-29 października 2010 r. w Nagoi w Japonii (O-0111/2010 – B7-0467/2010, O-0112/2010 – B7-0468/2010),
- uwzględniając szczyt Rady Europejskiej w Goteborgu w 2001 r., na którym uzgodniono, że w ramach strategii UE na rzecz zrównoważonego rozwoju do 2010 r. ograniczy się utratę różnorodności biologicznej,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 25-26 marca 2010 r., w szczególności ust. 14,
- uwzględniając sprawozdanie otwartej grupy roboczej ad hoc ds. przeglądu stosowania Konwencji o różnorodności biologicznej na temat prac jej trzeciego posiedzenia w dniach 24-28 maja 2010 r. oraz wstępny plan strategiczny na okres po 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z dziewiątego posiedzenia otwartej grupy roboczej ad hoc do spraw dostępu i podziału korzyści (ABS) w dniach 22-28 marca 2010 r. oraz projekt protokołu w sprawie ABS (załączniki z Cali i Montrealu),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- A. mając na uwadze, że KRB jest najszerszym światowym porozumieniem w sprawie ochrony różnorodności biologicznej; mając na uwadze, że podpisały ją 193 strony, w tym 27 państw członkowskich UE oraz Unia Europejska,
- B. mając na uwadze, że Rok Różnorodności Biologicznej ogłoszony przez Organizację Narodów Zjednoczonych powinien stać się impulsem politycznym służącym skuteczniejszej realizacji wszystkich trzech celów KRB: ochrony różnorodności biologicznej, jej zrównoważonego wykorzystywania, a także sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych,
- C. mając na uwadze szacunki Banku Światowego, według których podstawą bytu 60 mln rdzennej ludności są lasy; mając na uwadze, że wylesianie stanowi ogromną przeszkodę w realizacji milenijnych celów rozwoju, z uwagi na utratę usług ekosystemowych spełnianych przez lasy (takich jak opady, zapobieganie erozji gleby oraz oczyszczanie wód),
- D. mając na uwadze, że sprawozdanie w sprawie „niebieskiego dwutlenku węgla” opublikowane przez FAO, UNEP i IUCN w październiku 2009 r. pokazuje, że degradacja obszarów przybrzeżnych (wskutek nadmiernych połowów, niszczenia namorzynów oraz eutrofizacji) oraz niszczenie siedlisk morskich stanowią poważne zagrożenie dla zdolności oceanów do absorpcji CO₂, wskutek czego są one źródłem poważnych obaw w dziedzinie polityki klimatycznej,
- E. mając na uwadze, że należy usunąć poważne braki we wdrażaniu programów roboczych KRB,
- F. mając na uwadze, że ochrona różnorodności biologicznej stanowi kluczowy warunek osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR) oraz że cel różnorodności biologicznej na 2010 r. włączono w 2006 r. jako nowy punkt w ramach MCR nr 7 („Zapewnienie zrównoważonego rozwoju środowiska naturalnego”),
- G. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych ogłosiło rok 2010 Międzynarodowym Rokiem Różnorodności Biologicznej; mając na uwadze, że tematem Międzynarodowego Dnia Różnorodności Biologicznej w 2010 r. jest „Bioróżnorodność na rzecz rozwoju i ograniczania ubóstwa”,
- H. mając na uwadze, że 70 % ubogich ludzi na świecie żyje na obszarach wiejskich, a ich egzystencja i dobrobyt bezpośrednio zależą od różnorodności biologicznej oraz że uboga ludność miejska jest również zależna od różnorodności biologicznej ze względu na funkcje ekosystemowe, takie jak utrzymanie dobrej jakości wody i powietrza oraz rozkład odpadów,

Pilna potrzeba działania

1. wyraża ogromne zaniepokojenie faktem, że nie zrealizowano światowego celu na rok 2010 w zakresie różnorodności biologicznej zakładającego znaczne obniżenie tempa jej utraty, ani też celu UE w zakresie zahamowania utraty różnorodności biologicznej;
2. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że w ramach międzynarodowych strategii politycznych nie uznaje się zahamowania utraty różnorodności biologicznej za kwestię pilną;
3. jest głęboko zaniepokojony stałym wzrostem nielegalnego wykorzystywania zasobów genetycznych i szerzącym się na świecie piractwem biologicznym;
4. podkreśla, że przy odpowiednich zasobach i woli politycznej istnieją narzędzia pozwalające obniżyć na większą skalę poziom utraty różnorodności biologicznej; wyraża przekonanie, że istnieje wiele powiązań pomiędzy ochroną klimatu, realizacją milenijnych celów rozwoju oraz hamowaniem utraty różnorodności biologicznej;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do objęcia roli przewodniej podczas COP 10 w celu przekonania wszystkich stron o naglącej potrzebie działania; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do jak najszybszego podania swojego stanowiska do publicznej wiadomości, przed konferencją COP 10;
6. aby umożliwić odgrywanie takiej wiodącej roli, zdecydowanie zachęca Komisję i państwa członkowskie do ujednolicenia stanowiska i zwiększenia tempa i skuteczności ich wewnętrznych procedur decyzyjnych, by umożliwić szybkie zawarcie porozumienia w sprawie wewnętrznego stanowiska UE, które zostanie zaprezentowane podczas COP 10, oraz przeznaczenie większych zasobów i więcej czasu na dyplomatyczne wysiłki podejmowane wobec krajów trzecich;

Czwartek, 7 października 2010 r.

7. uważa za niekonsekwentne i godne pożałowania, że organizująca konferencję Japonia, w ramach innych forów takich jak konwencja CITES i Komisja IWC, udaremniła istotne postępy w zakresie ochrony zagrożonych gatunków morskich, takich jak tuńczyk błękitnopłetwy i wieloryby;

Gospodarka

8. podkreśla, że w prowadzonych badaniach takich jak analiza pt. „Ekonomia ekosystemów i różnorodności biologicznej” (TEEB), szacuje się spadek poziomu jakości życia spowodowany utratą różnorodności biologicznej na 50 miliardów euro rocznie (tuż poniżej 1 % PKB), przewidując jego wzrost do 14 trylionów euro (czyli do 7 % szacunkowego PKB) w 2050 r.; podkreśla, że analiza TEEB wykazała, że zysk z inwestowania w ochronę różnorodności biologicznej jest do 100 razy większy;

9. stoi na stanowisku, że decyzje, które należy podjąć w trakcie COP 10, powinny w szczególności odzwierciedlać wyniki analizy TEEB i bazować na wynikających z niej zaleceniach, tj. aby rachunki krajowe odzwierciedlały koszty utraty różnorodności biologicznej oraz jej wartość; podkreśla, że, w innym wypadku nie będzie możliwości monitorowania przyszłego finansowego i gospodarczego wpływu obecnego kryzysu w zakresie różnorodności biologicznej na gospodarkę; podkreśla, że więcej uwagi należy poświęcić badaniu i zatwierdzaniu instrumentów rynkowych takich jak tzw. „habitat-banking” i opłaty za korzystanie z funkcji ekosystemów, aby zapewnić, że na ochronę różnorodności biologicznej przeznaczane będą stosowne środki finansowe;

10. podkreśla potrzebę tworzenia i ulepszania metod precyzyjnej oceny finansowych korzyści z usług w zakresie funkcjonowania ekosystemów, a w związku z tym do oszacowania kosztów utraty różnorodności biologicznej; wyraża przekonanie, że pozwoli to zgromadzić cenne dla decydentów politycznych dane, przygotować kampanie pogłębiające wiedzę w tym zakresie oraz przyczynić się do szerszej zakrojonej dyskusji w społeczeństwie;

11. podkreśla, że różnorodność biologiczna i ekosystemy przynoszą wspólne korzyści i muszą być postrzegane jako wspólne dobro; zauważa jednak z niepokojem, że społeczności lokalne otrzymują często niewielką zapłatę za usługi, jakie pomagają wygenerować, lub nie otrzymują jej wcale, podczas gdy to one są w największym stopniu dotknięte utratą różnorodności biologicznej i upadkiem usług ekosystemowych; nalega zatem na decydentów w Nagoi, aby zdefiniowali narzędzia polityczne, których celem będzie rozwiązanie problemu nierównej dystrybucji korzyści czerpanych z natury, a także aby stworzyli możliwości udzielania wsparcia finansowego i technicznego społecznościom i jednostkom działającym zgodnie z zasadą prawidłowego gospodarowania zasobami naturalnymi;

Plan strategiczny KRB

Ogólna misja do roku 2020 oraz wizja na rok 2050

12. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie poparły w całości ambitną misję KRB, która zakłada, że do roku 2020: zahamowana zostanie utrata różnorodności biologicznej, a korzyści płynące z różnorodności biologicznej oraz usług w zakresie funkcjonowania ekosystemów będą rozdzielane sprawiedliwie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zobowiązania się do założeń „Wizji 2050”, co pozwoli zadbać o ochronę ekosystemów, nadanie im odpowiedniej wartości i przywracanie do poprzedniego stanu;

Cele strategiczne oraz główne założenia na rok 2020

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania realizacji mierzalnych, ambitnych i realistycznych celów pośrednich przewidzianych na konkretne terminy, zwłaszcza zaś do zapewnienia, iż do roku 2020:

- każdy będzie świadom znaczenia różnorodności biologicznej oraz działań, jakie może podejmować na rzecz jej ochrony
- wartość różnorodności biologicznej oraz możliwości wynikające z jej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania zostaną uwzględnione w rachunkach krajowych oraz strategiach politycznych na rzecz rozwoju i ograniczania ubóstwa
- zlikwidowane zostaną dotacje szkodliwe dla różnorodności biologicznej
- strony opracują i zrealizują plany zmierzające do zwiększenia wydajności zasobów, ograniczenia ich marnotrawienia oraz utrzymania eksploatacji zasobów w granicach nieszkodliwych dla środowiska

Czwartek, 7 października 2010 r.

- wylesianie netto będzie równe zeru i zatrzymana zostanie utrata i degradacja naturalnych siedlisk oraz będzie się wspierać kraje rozwijające się w zrównoważonym zarządzaniu zasobami leśnymi
- zahamuje się nadwężanie ekosystemów morskich poprzez prowadzenie nadmiernych połowów i wyeliminuje szkodliwe praktyki połowowe
- położony zostanie kres wprowadzaniu gatunków inwazyjnych do ekosystemów i zasiedlaniu ich tymi gatunkami
- pod ochroną znajdzie się co najmniej 20 % obszarów lądowych, słodkowodnych i morskich
- zostanie zwiększony wpływ różnorodności biologicznej oraz ekosystemów lądowych, słodkowodnych i nadmorskich na sekwestrację i magazynowanie gazów cieplarnianych
- zapobiegnie się wyginięciu znanych nam gatunków zagrożonych
- 15 % zdegradowanych ekosystemów zostanie przywróconych do poprzedniego stanu
- nastąpi podział korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych oraz uruchomiony zostanie fundusz dostępu i podziału korzyści
- zostaną podjęte działania w zakresie zaangażowanego planowania, zarządzania wiedzą i budowania potencjału, powstaną systemy pozwalające chronić wiedzę tradycyjną, tradycje i zwyczaje ludności rdzennej w zakresie zrównoważonego wykorzystywania różnorodności biologicznej
- zwiększone zostaną możliwości (zasoby ludzkie i finansowe) realizowania zapisów konwencji
- zostanie zahamowana utrata różnorodności biologicznej roślin uprawnych i zwierząt hodowlanych w ekosystemach rolnych oraz ich odpowiedników żyjących w stanie dzikim;

Wskaźniki

14. podkreśla potrzebę określenia konkretnych, opartych na danych naukowych wskaźników, by oceniać postępy w realizacji strategicznych celów i założeń;

15. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w ramach UE narzędzi, takich jak portal europejskiego systemu informacji o różnorodności biologicznej (BISE) oraz wyznaczony przez Europejską Agencję ds. Środowiska (EAS) poziom odniesienia w zakresie różnorodności biologicznej; stoi na stanowisku, że narzędzia te są porównywalne i można je wykorzystać do zwiększenia skuteczności porozumień międzynarodowych oraz działań podejmowanych w ramach konwencji;

Dostęp do zasobów genetycznych i podział korzyści (ABS)

16. podkreśla, że aby wypracować szersze porozumienie w sprawie strategicznego planu działania konwencji na okres po 2010 r., należy pomyślnie zakończyć negocjacje w sprawie międzynarodowego systemu ABS podczas COP 10, co powinno zaowocować protokołem do KRB zawierającym zarówno prawnie wiążące jak i niewiążące postanowienia;

17. potwierdza zasadę, że formy życia i procesy życiowe nie mogą być przedmiotem patentów; podkreśla zatem potrzebę utrzymania „wyłączenia hodowców”, zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin;

Czwartek, 7 października 2010 r.

18. podkreśla, że protokół w sprawie ABS musi gwarantować przejrzystość, pewność prawną oraz przewidywalność w odniesieniu do dostępu do zasobów genetycznych, a także sprawiedliwy i równy podział korzyści wynikających z wykorzystywania zasobów genetycznych, ich pochodnych oraz tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi;

19. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia uwzględnienia w protokole zasady uprzedniej dobrowolnej i świadomej zgody społeczności rdzennych i lokalnych na skorzystanie z dostępu do ich tradycyjnej wiedzy związanej z zasobami genetycznymi;

20. uznaje, że tradycyjna wiedza związana z zasobami genetycznymi ma znaczenie dla ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej, a także dla sprawiedliwego i równego dzielenia korzyści wynikających z wykorzystania zasobów genetycznych, w związku z czym musi być odpowiednio uwzględniona w protokole na temat ABS zgodnie z Deklaracją praw ludów tubylczych przyjętą przez ONZ;

21. apeluje zatem do Komisji i Rady o przyjęcie projektu dokumentu z Cali dotyczącego podziału korzyści wynikających z ogólnodostępnej tradycyjnej wiedzy, podziału korzyści wynikających z wykorzystania pochodnych zasobów genetycznych, monitorowania, śledzenia i zgłaszania użytkowania zasobów genetycznych oraz o przyjęcie postanowień dotyczących warunków wzajemnie uzgodnionych przez użytkowników i dostawców zasobów genetycznych;

22. uznaje wzajemną zależność krajów w odniesieniu do zasobów genetycznych dla żywności i rolnictwa oraz ich znaczenie dla ogólnoswiatowego bezpieczeństwa żywnościowego i stąd także potrzebę uwzględnienia tych zasobów genetycznych w negocjacjach w sprawie międzynarodowego systemu ABS;

23. uznaje różnice poglądów w sprawie zastosowania z mocą wsteczną przyszłego protokołu w sprawie dostępu i podziału korzyści i wzywa Strony do znalezienia wykonalnych i sprawiedliwych rozwiązań, aby uwzględnić uzasadnione obawy;

Tematyczny program prac – morska i nadmorska różnorodność biologiczna

24. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zdecydowanego propagowania idei, że ważne są dalsze postępy w identyfikacji i ochronie obszarów oraz gatunków na obszarach morskich o szczególnym znaczeniu ekologicznym lub biologicznym w ramach jurysdykcji krajowych i poza nimi;

Tematyczny program prac – obszary chronione

25. uznaje, że nastąpiły znaczne postępy we wdrażaniu programu prac dotyczącego obszarów chronionych; podkreśla jednak, że pełna realizacja tego programu wymaga jeszcze znacznego nakładu pracy;

26. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie zapewniły, że na szczycie COP 10 pierwszeństwo uzyska kwestia wzmocnienia stosownej pomocy dla obszarów chronionych i usprawnienia zarządzania nimi, jak również informowania kluczowych decydentów o korzyściach płynących z ochrony obszarów, oraz aby w razie konieczności wystąpiły one o zwiększenie funduszy;

27. podkreśla, że w myśl zasady zawartej w Powszechnej deklaracji praw człowieka, Komisja Europejska, ONZ i państwa będące stroną protokołów prawnych dotyczących wyznaczania parków naturalnych i obszarów chronionych, powinny włączyć przepis prawny gwarantujący ochronę sądową i prawną praw własności ziemi ludności rdzennej będącej tradycyjnymi właścicielami ziemskimi, ochronę ich działalności społecznej i tradycyjnego wykorzystania przez nich ziemi, a także uznający formalnie ich prawa w aktualnych modelach gospodarowania;

28. podkreśla, że do deklaracji dotyczących obszarów chronionych oraz do strategii ochrony należy dołączyć protokół zawierający definicję całościowych systemów tropikalnych, obejmującą wodę;

Czwartek, 7 października 2010 r.

Różnorodność biologiczna a zmiany klimatu

29. podkreśla potrzebę uwzględnienia w polityce dotyczącej klimatu środków ochrony różnorodności biologicznej oraz zmaksymalizowania wzajemnego korzystnego oddziaływania na siebie tych dwóch celów; podkreśla ponadto, że wkład finansowy na rzecz ochrony różnorodności biologicznej wywiera faktycznie pozytywny wpływ na strategie dostosowania się do zmian klimatu i przeciwdziałania im, szczególnie z uwagi na to, że w większości krajowych planów dostosowawczych przedłożonych w kontekście UNFCCC, a zwłaszcza planów krajów rozwijających się, kładzie się nacisk na odporność ekosystemów; w związku z tym wzywa do czynienia dalszych wysiłków na rzecz wzmocnienia synergii oraz powiązań pomiędzy różnorodnością biologiczną a polityką w zakresie klimatu, zwłaszcza pomiędzy Ramową konwencją Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) a KRB; apeluje w tym kontekście do sekretariatu KRB o udzielenie Parlamentowi pełnomocnictwa, aby mógł przyczynić się do prac w ramach UNFCCC;

30. potwierdza podstawowe znaczenie różnorodności biologicznej oraz odpornych ekosystemów dla łagodzenia zmian klimatu i dostosowania się do nich, biorąc pod uwagę, że ekosystemy lądowe i morskie pochłaniają obecnie około połowy antropogenicznych emisji CO₂;

31. podkreśla potrzebę ochrony odporności ekosystemów poprzez przyjmowanie środków przeciwdziałających szerokiemu rozpowszechnianiu organizmów zmodyfikowanych genetycznie, uwzględniając w pełni postanowienia protokołu kartageńskiego o bezpieczeństwie biologicznym;

Włączenie różnorodności biologicznej w politykę rozwojową

32. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie międzyrządowej platformy ds. różnorodności biologicznej i funkcjonowania ekosystemów (IPBES), opierającej się na modelu określonym przez międzyrządowy zespół ds. zmian klimatu (IPCC);

33. zaznacza, że programy mające na celu ochronę różnorodności biologicznej i ograniczenie ubóstwa muszą uwzględniać priorytety ludzi ubogich i kłaść większy nacisk na lokalne zarządzanie środowiskiem, gwarantowany dostęp do zasobów różnorodności biologicznej, reformę rolną i uznanie zwyczajowych form posiadania i użytkowania gruntów i nieruchomości;

34. wzywa państwa członkowskie i Komisję do nadania nowego impulsu światowemu sojuszowi na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym i jego instrumentowi wsparcia, tak aby zwiększyć potencjał i podstawową wiedzę krajów rozwijających się na temat spodziewanych skutków utraty różnorodności biologicznej, a także skutecznie uwzględnić je w planach rozwoju i odnośnych budżetach; wzywa UE, aby w swojej strategii dotyczącej współpracy na rzecz rozwoju w pełni wykorzystwała milenijną ocenę ekosystemów;

35. przypomina, że 80 % ludności świata korzysta z leków tradycyjnych, wyprodukowanych na bazie roślin, a różnorodność biologiczna może pomóc w obniżeniu krajowych kosztów zapewnienia środków medycznych w wielu krajach rozwijających się, gdyż stanowi niezbędną podstawę leków tradycyjnych i szeregu leków syntetycznych; w związku z tym wzywa COP-10 do podjęcia działań zmierzających do zlikwidowania biopiractwa; podkreśla, że ochrona różnorodności biologicznej jest bezpośrednio związana z osiągnięciem milenijnego celu rozwoju (MCR) nr 6;

36. domaga się uwzględnienia w krajowych i regionalnych opracowaniach strategicznych Komisji konkretnych środków zmierzających do formalnego uznania prawa ludności wiejskiej i autochtonicznej do zarządzania zasobami naturalnymi i czerpania z nich korzyści;

37. jest przekonany, że reforma dopłat (w sektorach rolnictwa, rybołówstwa i energii) w UE ma kluczowe znaczenie dla spójności polityki na rzecz rozwoju w celu uniknięcia szkód dla różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemowych; jednocześnie przypomina, że możliwości likwidacji szkodliwych dopłat w krajach rozwijających się (szczególnie w sektorze paliwowym, spożywczym i wodnym) muszą towarzyszyć mechanizmy kompensacyjne dla osób ubogich, dla których taka natychmiastowa likwidacja może mieć niekorzystne skutki;

38. popiera stosowanie krajowych strategii i planów działania z zakresu różnorodności biologicznej w celu uwzględnienia wkładu różnorodności biologicznej w rozwój i ograniczanie ubóstwa;

Czwartek, 7 października 2010 r.

39. podkreśla znaczenie różnorodności biologicznej w ograniczaniu występowania takich chorób jak malaria, która – jak dowiedziono – występuje rzadziej w nadal zalesionych obszarach, gdzie jest większa różnorodność gatunków ptactwa;

40. podkreśla, że produkcja ekologiczna przyczynia się do ochrony gleby, wód i różnorodności biologicznej, będąc jednocześnie źródłem różnorodności niezbędnej do zdrowego żywienia; nalega zatem, aby rozszerzyć inwestycje w trwałe rolnictwo w celu poprawy podaży żywności oraz ograniczenia ubóstwa;

Biopaliwa

41. podkreśla potrzebę przyjęcia podczas COP 10 zalecenia w sprawie biopaliw; przypomina, że niezwykle ważna jest ocena bezpośredniego i pośredniego wpływu biopaliw na różnorodność biologiczną; podkreśla ponadto, że należy przewidzieć kryteria certyfikacji i kryteria dotyczące zrównoważonego rozwoju mające zastosowanie do biopaliw;

Inwazyjne gatunki obce

42. zwraca uwagę w związku ze środkami nadzwyczajnymi na konieczność objęcia priorytetem działań wymierzonych przeciwko inwazyjnym gatunkom obcym, które już obecnie wprowadzają znaczną nierównowagę w ekosystemach, pociągając za sobą poważne negatywne konsekwencje dla różnorodności biologicznej w ogóle;

Finansowanie

43. podkreśla potrzebę radykalnego zwiększenia światowych funduszy przeznaczanych na ochronę różnorodności biologicznej, szczególnie w ramach istniejących źródeł finansowania, jak i poprzez nowe i innowacyjne źródła, w tym nowe i innowacyjne instrumenty rynkowe;

44. apeluje zatem do Komisji i państw członkowskich o podanie do publicznej wiadomości, z odpowiednim wyprzedzeniem przed COP10, ich zobowiązań finansowych dotyczących realizacji celów KRB;

45. jest przekonany, że same wydatki publiczne nie będą wystarczające, aby zrealizować określony w KRB cel dotyczący różnorodności biologicznej i podkreśla, iż społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna obejmować również różnorodność biologiczną;

46. mając na uwadze wyniki analiz TEEB, domaga się, aby spotkanie COP 10 posłużyło jako okazja do wysłania sygnału do sektora prywatnego na temat gospodarczych korzyści udziału tego sektora w walce o ochronę różnorodności biologicznej;

47. podkreśla jednak, że decyzja dotycząca zaangażowania przedsiębiorstw powinna obejmować nie tylko dobrowolne zobowiązania, lecz także narzucone obowiązki, zwłaszcza w zakresie dostarczania informacji i dostępu do nich, jak też uwzględniania rdzennej ludności i ludności lokalnej w nawiązywaniu trwałego dialogu;

48. nalega, aby Komisja i państwa członkowskie opracowały innowacyjne systemy płatności dokonywanych na rzecz funkcjonowania ekosystemów i mobilizujących prywatne źródła finansowania oraz aby wdrożyły te systemy, przy jednoczesnym utrzymaniu maksymalnej ochrony odnośnych ekosystemów;

49. podkreśla jednak, że systemy takie powinny opierać się na doświadczeniach ostatniego kryzysu finansowego, jak też z doświadczeń związanych z wadami systemów handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych; podkreśla również, że analiza tych ograniczeń powinna wyraźnie zostać uwzględniona w mandacie specjalnej grupy roboczej ds. innowacji finansowych;

50. uważa, że instrumenty finansowania ochrony klimatu, takie jak mechanizm ograniczania emisji wynikających z wylesiania i degradacji lasów (REDD+), finansowanie w trybie przyspieszonym (ang. fast-track financing), mechanizm czystego rozwoju (CDM) oraz mechanizm wspólnych wdrożeń (JI) należy zreformować w taki sposób, aby objęły one środki ochronne na rzecz różnorodności biologicznej oraz zapewniły, o ile to możliwe, wspólne korzyści w zakresie różnorodności biologicznej;

Czwartek, 7 października 2010 r.

51. podkreśla ponadto, że reformy muszą objąć nowe definicje lasów oparte o biomy, sporządzone przez ONZ i odzwierciedlające szerokie różnice w różnorodności biologicznej i wartościach emisji CO₂ różnych biomów, przy jednoczesnym wyraźnym odróżnieniu lasów naturalnych od lasów, w których przeważają monokultury leśne i gatunki nierodzące; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do prowadzenia prac w tym kierunku w ramach Organu Pomocniczego ds. Naukowych i Technicznych (SBSTA);

52. podkreśla potrzebę znalezienia rozwiązań pozwalających na uwzględnienie kosztów zewnętrznych, takich jak szkody w dziedzinie różnorodności biologicznej oraz koszty ponoszone w celu wspierania tej różnorodności, w końcowych cenach produktów na rynku;

Synergia pomiędzy trzema konwencjami z Rio

53. stoi na stanowisku, że należy wzmocnić synergię pomiędzy trzema konwencjami z Rio: w sprawie różnorodności biologicznej (KRB), zmian klimatu (UNFCCC) oraz pustynnienia (UNCCD);

54. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego poparcia pomysłu zorganizowania w ramach szczytu Rio +20 w 2012 r. posiedzenia wysokiego szczebla dotyczącego trzech konwencji z Rio;

Międzyrządowa Platforma Naukowo-Polityczna w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES) oraz dzielenie się wiedzą

55. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte przez rządy w czerwcu 2010 r. w Pusan porozumienie w sprawie utworzenia Międzyrządowej Platformy Naukowo-Politycznej w sprawie Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES); wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania faktycznego utworzenia platformy IPBES jak najwcześniej w 2011 r.; jest zdania, że skoro wkład IPBES będzie zależał od jakości badań prowadzonych na szczeblu UE oraz na szczeblu międzynarodowym, kwestią najwyższej wagi jest zapewnienie przez UE i państwa członkowskie wystarczających zasobów do prowadzenia badań dotyczących różnorodności biologicznej;

56. wzywa do doskonalenia wiedzy i technologii związanych z różnorodnością biologiczną, jej wartością i procesami, a także do usprawnienia dzielenia się tą wiedzą i technologiami;

Podejście skoordynowane

57. nalega, aby zrównoważony charakter produktów będących przedmiotem międzynarodowych umów handlowych był kluczowym elementem tych umów; podkreśla w związku z tym potrzebę włączenia kwestii niehandlowych, takich jak metody produkcyjne i poszanowanie różnorodności biologicznej, do wszystkich przyszłych umów zawieranych w ramach WTO;

58. zachęca Komisję i państwa członkowskie do włączenia elementu środowiskowego do ich stosunków z krajami trzecimi oraz do dalszego uprawiania tzw. „zielonej dyplomacji”;

59. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dopilnowanie, by zaktualizowany główny cel „2010” zawarty w planie strategicznym KRB, który ma zostać przyjęty na dziesiątym posiedzeniu Konferencji Stron KRB w Nagoi, został włączony jako zaktualizowany cel w ramach 7. milenijnego celu rozwoju (MCR) oraz by był on uważany za niezbędny dla terminowego osiągnięcia tych istotnych celów do roku 2015; podkreśla, że niezbędne jest, by Komisja i państwa członkowskie uznały wiele rodzajów synergii i współzależności istniejących między wszystkimi MCR i traktowały je jako całość;

*

* *

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom stron KRB oraz sekretariatowi KRB.

Czwartek, 7 października 2010 r.

Bazylea II i przegląd dyrektywy dotyczącej wymogów kapitałowych (CRD 4)

P7_TA(2010)0354

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie porozumienia Bazylea II oraz przeglądu dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych (CRD 4) (2010/2074 (INI))

(2011/C 371 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych ⁽¹⁾ oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania w sytuacji kryzysowej ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń (COM(2009)0362),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 26 kwietnia 2010 r. w sprawie możliwych dalszych zmian dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych,
- uwzględniając porozumienie Bazylea II ⁽³⁾,
- uwzględniając dokument konsultacyjny Bazylejskiego Komitetu ds. Nadzoru Bankowego dotyczący zwiększenia odporności sektora bankowego ⁽⁴⁾ i międzynarodowych ram w zakresie pomiaru, standardów i monitorowania ryzyka płynności ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokumenty Rady Stabilności Finansowej,
- uwzględniając komunikaty wydane na szczytach G20 w Waszyngtonie, Londynie i Pittsburghu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu pozagiełdowego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając fakt, że w dniu 12 września 2010 r. grupa prezesów i szefów organów nadzorczych ogłosiła wyższe ogólne, minimalne normy kapitałowe,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Banku Centralnego w sprawie unijnych ram transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym (COM(2009)0561) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SEC(2009)1407),

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/48/WE (Dz.U. L 177, z 30.6.2006, s. 1) i dyrektywa 2006/49/WE (Dz.U. L 177, z 30.6.2006, s. 201).

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97.

⁽³⁾ Bazylea II: Międzynarodowa konwergencja pomiaru kapitału i standardów dotyczących funduszy własnych: zmienione ramy – wersja kompletna z czerwca 2006 r., <http://www.bis.org/publ/bcbs128.htm>.

⁽⁴⁾ Wniosek konsultacyjny Komitetu Bazylejskiego dotyczący zwiększenia prężności sektora bankowego, 17 grudnia 2009, <http://www.bis.org/press/p091217.htm>.

⁽⁵⁾ Dokument konsultacyjny Komitetu Bazylejskiego dotyczący międzynarodowych ram w zakresie pomiaru, standardów i monitorowania ryzyka płynności z dnia 16.12.2009 r., <http://www.biz.org/publ/bcbs165.htm>.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0206.

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Europejskiego Banku Centralnego w sprawie bankowych funduszy naprawczych (COM(2010)0254),
 - uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmujące określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0251/2010),
- A. mając na uwadze, że silne, stabilne i skuteczne rynki i instytucje finansowe mają zasadnicze znaczenie dla realizacji potrzeb finansowych różnych podmiotów gospodarczych w UE oraz dla pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, innowacji i konkurencyjności gospodarki europejskiej; mając na uwadze, że funkcja w zakresie finansowania ma szczególne znaczenie dla ożywienia gospodarczego; mając na uwadze, że reforma przepisów prawnych powinna mieć na celu stabilność finansową i trwały wzrost,
- B. mając na uwadze, że należy przyjąć zmienione, bardziej surowe wymogi kapitałowe z należyтым uwzględnieniem cyklu gospodarczego i bieżącego ożywienia gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że Komitet Bazylejski nie pozwala na uwzględnienie wszystkich zainteresowanych stron i wzajemności,
- D. mając na uwadze, że w celu zachowania stabilności finansowej będącej kluczowym dobrem publicznym należy nadzorować i uregulować wszystkie rynki, podmioty i instrumenty finansowe, jak również wszelką infrastrukturę finansową o znaczeniu systemowym, taką jak systemy, mechanizmy i platformy płatnicze, rozliczeniowe i rozrachunkowe, a także związane z tym świadczenie usług nadzorczych; mając na uwadze, że kryzys wyraźnie uwypuklił fakt, iż kapitał bankowy był zdecydowanie niewystarczający pod względem zdolności kredytowej i wypłacalności,
- E. mając na uwadze, że należy podnosić i odpowiednio wdrażać normy ostrożnościowe oraz zlikwidować ujawnione przy okazji kryzysu niedociągnięcia w zakresie jakości i wysokości kapitału, zarządzania płynnością, słabych punktów modeli wewnętrznych oraz procyklicznego charakteru porozumienia Bazylea II i CRD,
- F. mając na uwadze, że konieczne jest rozszerzenie minimalnego wachlarza środków interwencyjnych w zakresie zarządzania kryzysowego dostępnych dla organów nadzoru,
- G. mając na uwadze, że należy dążyć do wyraźnego oddzielenia lub stosowania zapory między usługami bankowymi w zakresie inwestycji i bankowością detaliczną, aby zagwarantować, że ubezpieczone depozyty nie są wykorzystywane jako zabezpieczenie transakcji,
- H. mając na uwadze, że nowe standardy powinny uwzględniać wielkość banku oraz profil ryzyka i model biznesowy,
- I. mając jednak na uwadze, że należy poświęcić należytą uwagę skumulowanym skutkom istotnych elementów zmienionych ram Bazylea II oraz innych inicjatyw regulacyjnych dotyczących realnej gospodarki i wzrostu gospodarczego,
- J. mając na uwadze, że bezprecedensowe nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku oraz błędne uregulowania skłoniły przywódców G20 do podjęcia decyzji na posiedzeniach w Londynie, Pittsburghu i Toronto o poprawie jakości kapitału, wzmocnieniu ochrony przed ryzykiem, łagodzeniu cykliczności, wprowadzeniu perspektywicznego tworzenia rezerw na poczet strat kredytowych, zniechęceniu do stosowania dźwigni finansowej i wprowadzeniu wskaźnika dźwigni dodatkowo do ram opartych na ocenie ryzyka w ramach Bazylea II w celu przejścia do podejścia w ramach filaru 1 oraz zaostreniu wymogów dotyczących ryzyka utraty płynności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 320 z 29.11.2008, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

- K. mając na uwadze, że Europa stosuje dyrektywę w sprawie wymogów kapitałowych do wszystkich instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych działających w oparciu o różne modele biznesowe; mając na uwadze, że inne kraje ograniczają stosowanie przepisów Bazylea II do określonej liczby banków mających szczególny model biznesowy; mając na uwadze, że takie różnice w zakresie stosowania przepisów wywołują obawy co do zgodności, równości szans oraz ryzyka możliwego arbitrażu regulacyjnego,
- L. mając na uwadze istotne, typowo europejskie cechy, takie jak fakt, że europejskie przedsiębiorstwa są finansowane głównie dzięki pożyczkom bankowym; mając na uwadze, że zmienione zasady z Bazylei muszą uwzględniać tę specyfikę; mając na uwadze, że pożyczki bankowe powinny być bardziej ukierunkowane na szczególne obszary takie jak pożyczki dla MŚP, przy jednoczesnym zachęcaniu większych przedsiębiorstw do emisji obligacji skierowanej bezpośrednio do inwestorów,
- M. mając na uwadze, że polityka rozwiązania dobrego dla wszystkich, która nie uwzględnia szczególnych profilów ryzyka banków oraz różnorodności europejskiego sektora bankowego, jest szkodliwa dla europejskiego sektora bankowego i w konsekwencji może zahamować wzrost gospodarczy i ożywienie gospodarcze,
- N. mając na uwadze, że ponieważ UE przeprowadza obecnie proces szerokich reform uregulowań finansowych, należy zachować spójność między reformami, a ponadto harmonogram wdrażania powinien uwzględniać skumulowane skutki tych środków na realną gospodarkę i nie powinien hamować odnowy gospodarczej,
- O. mając na uwadze, że dążenie do ustalenia jednakowych światowych wysokiej jakości norm rachunkowości ma zasadnicze znaczenie dla utrzymania równości szans i zagwarantowania światowej porównywalności danych; mając na uwadze, że takie normy muszą być właściwie unowocześnione przy uwzględnieniu doświadczeń wyniesionych z kryzysu,
- P. mając na uwadze potrzebę ścisłego przestrzegania zasady przewagi treści nad formą przez wszystkie właściwe organy w celu zapobieżenia skutkom przeciwnym do zamierzonych,
- Q. mając na uwadze, że międzynarodowa konwergencja sprawozdawczości na potrzeby rachunkowości, sprawozdawczości na potrzeby regulacji i sprawozdawczości na potrzeby podatkowe ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania, że organy nadzorcze i inwestorzy dostaną takie same, przejrzyste i jasne informacje; mając również na uwadze, że należy unikać podwójnej sprawozdawczości; mając na uwadze, że nie stanowi to przeszkody dla stosowania filtrów ostrożnościowych pod warunkiem, że są one stosowane do wszystkich kont,
- R. mając na uwadze, że banki powinny w większym stopniu skoncentrować się na podstawowej działalności służącej realnej gospodarce; mając na uwadze, że Komitet Bazylejski i Komisja powinny do tego zachęcać,
- S. mając na uwadze, że reformom wynikającym z przeglądu regulacji Bazylei II muszą towarzyszyć reformy strukturalne w nadzorze bankowym, za czym opowiada się Parlament Europejski, a także ewentualnie plan opracowania i spójnego wdrożenia środków w zakresie filaru drugiego,

Kwestie ogólne

1. z zadowoleniem odnotowuje fakt, że w odpowiedzi na kryzys finansowy grupa G20 zobowiązała się do podniesienia jakości i zwiększenia ilości kapitału, wprowadzenia norm zarządzania płynnością, poruszenia kwestii procykliczności oraz uaktualnienia ogólnych norm ostrożnościowych;
2. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte przez Komitet Bazylejski i Komisję; podkreśla jednak, że przepisy dotyczące nowych wymogów kapitałowych powinny zostać opracowane i wdrożone z ostrożnością, a ich wpływ poddany analizie w ramach szerszych ram przeglądu przepisów;
3. wyraża zaniepokojenie z powodu deficytu strukturalnego i nierównowagi w obecnym wniosku oraz z powodu ryzyka zahamowania odnowy gospodarczej i wzrostu; uważa, że – biorąc pod uwagę obecną sytuację gospodarczą – konieczna będzie kontrola, czy banki nie przenoszą kosztów związanych z przygotowywaniem wnioskiem na użytkowników końcowych usług finansowych;

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. podkreśla potrzebę wzmocnienia współdziałania procesu nadzoru (filar 2) i publicznego ujawniania informacji (filar 3), dzięki udostępnieniu opinii publicznej wyników testów warunków skrajnych i narzutów kapitałowych;
5. przypomina o znaczeniu specyfiki europejskiego sektora bankowego, jak różnorodność modeli biznesowych działających pod różnymi formami prawnymi oraz fakt, że europejskie przedsiębiorstwa są finansowane głównie dzięki pożyczkom bankowym, i domaga się dlatego wszechstronnej analizy konsekwencji mikro- i makroekonomicznych nowych proponowanych przepisów;
6. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do należytego uwzględnienia tej specyfiki oraz odmiennego ryzyka związanego z sektorem bankowym; podkreśla potrzebę wyraźnego rozróżnienia pomiędzy usługami bankowymi w zakresie inwestycji, a tradycyjną bankowością detaliczną oraz usługami transakcyjnymi w zmienionych zasadach Bazylea II;
7. wzywa Komisję do odegrania bardziej aktywnej roli w procesie reformy zasad Bazylea II, do aktywnego promowania i ochrony europejskich interesów, do koordynacji polityki państw członkowskich, aby osiągnąć jak najwięcej dla europejskiej gospodarki, oraz do przedstawienia Parlamentowi regularnych sprawozdań w sprawie stanu trwających negocjacji i czynnego włączania go w procesy negocjacyjne;
8. uznaje znaczenie międzynarodowej współpracy i koordynacji w celu zapewnienia równości szans na szczeblu międzynarodowym oraz uniknięcia arbitrażu regulacyjnego; zwraca jednak uwagę, że ten cel nie powinien spowodować, że ucierpi konkurencyjność europejskiej gospodarki i europejskiego sektora bankowego; uważa, że należy zachować różnorodność sektora bankowego;
9. podkreśla, że odnowa gospodarki europejskiej wymaga dynamicznych rynków finansowych, które są w stanie sfinansować inwestycje i innowacje; ostrzega przed wprowadzaniem przepisów i wymogów, które mogłyby wywołać nową zapaść kredytową, destabilizując rozwój gospodarczy i europejskie rynki pracy;
10. podkreśla, że pełne zaangażowanie wszystkich stron biorących udział w procesie bazylejskim i G20 w przestrzeganie jasnego i spójnego harmonogramu wdrażania jest warunkiem wstępnym udanej reformy, przez zagwarantowanie równości szans na szczeblu międzynarodowym oraz uniknięcie arbitrażu regulacyjnego; wzywa Komisję i Komitet Bazylejski do dopilnowania, aby uzgodnione standardy były wdrażane w sposób zsynchronizowany;
11. przypomina, że porozumienie Bazylea II, oraz jego przyszły przegląd, ma stać się ogólnosięwiatowym standardem; z tego względu wyraża poważne zaniepokojenie, że ograniczenia ustanowione w szeregu przepisów krajowych przyjętych w odpowiedzi na kryzys (w szczególności amerykańska reforma Wall Street oraz ustawa o ochronie konsumentów, ograniczające uznawanie zewnętrznych ratingów) mogą doprowadzić do poważnej fragmentaryzacji stosowania tego ogólnosięwiatowego standardu; wzywa dlatego Komitet Bazylejski i Komisję do dokonania obszernej oceny i zbadania następstw tego rodzaju prawodawstwa na wdrożenie porozumienia Bazylea II i negocjacji w sprawie jego przeglądu Bazylei II i zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi informacji na temat wyników;
12. wzywa Komisję, żeby wyjaśniła rolę zewnętrznych ratingów w rezerwie środków płynnych oraz zagwarantowała, że wszelkie wchodzące w grę alternatywne kryteria nie ograniczają zakresu aktywów nadających się do rezerwy; ponadto nalega, żeby wszelkie ewentualnie uzgadniane kryteria alternatywne zastępowały ratingi zewnętrzne, a nie były stosowane obok nich, tak aby zapewnić równe warunki na poziomie międzynarodowym;
13. wzywa Komisję do nasilenia transatlantyckiego dialogu ze Stanami Zjednoczonymi w sprawie regulacji finansowych;
14. podkreśla, że harmonogram wdrażania musi odzwierciedlać ogólny wpływ zmienionych norm na przemysł, jego zdolność do udzielania pożyczek podmiotom realnej gospodarki i na proces poprawy sytuacji w Europie; zauważa, że Komitet Bazylejski ogłosił zmianę harmonogramu, tak by zapewnić łagodne przejście do nowych norm;
15. przypomina o potrzebie włączenia do negocjacji Parlamentu jako demokratycznie wybranego europejskiego organu oraz wzywa Komisję i Komitet Bazylejski do podjęcia niezbędnych kroków na rzecz stałego zaangażowania Parlamentu;

Czwartek, 7 października 2010 r.

16. przypomina o swojej obawie związanej z niedoskonałością przyjętych przez banki założeń dotyczących korelacji, które leżą u podstaw metody obliczania kapitału ustawowego; w tym kontekście podkreśla znaczenie właściwego nadzoru i monitorowania zinternalizowanych ocen banków przy wykorzystaniu metody IRB; zauważa ponadto, że należy zadbać o to, by nie wprowadzać bodźców mających skutki odmienne od zamierzonych;

17. wzywa Komisję do dalszej poprawy nadzoru UE nad sektorem bankowym dzięki stworzeniu nowego europejskiego systemu nadzoru finansowego oraz Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego;

18. wzywa Komisję do dokonania właściwej oceny ewentualnego wpływu, przed ich wdrożeniem, zmienionych zasad Bazylea II na realną gospodarkę, z położeniem szczególnego nacisku na finansowanie MŚP i odporność sektora bankowego w okresach obciążenia;

19. za konieczne uważa rozszerzenie minimalnego wachlarza środków interwencyjnych w zakresie zarządzania kryzysowego dostępnych dla organów nadzoru poza przepisy art. 136 dyrektywy 2006/48/WE i włączenie do niego przynajmniej uprawnień do: żądania dokonania modyfikacji kapitału, płynności, rodzaju prowadzonej działalności, czy procesów wewnętrznych; zalecenia lub wprowadzenia zmian na stanowiskach kierowniczych; ograniczenia warunków zezwoleń na prowadzenie działalności bankowej; nałożenia obowiązku sporządzania „testamentów”; narzucenia całkowitej lub częściowej sprzedaży; utworzenia banku pomostowego lub podziału na bank zachowujący „dobre” aktywa/bank likwidujący „złe” aktywa; żądania zamiany długów na akcje przy zastosowaniu odpowiednich redukcji wartości; wymuszenia zatrzymania zysków i dywidendy oraz nałożenia ograniczeń w celu skonsolidowania wymogów kapitałowych oraz upewnienia się, że akcjonariusze będą płacić przed podatkami; restrukturyzacji i transferu aktywów i pasywów do innych instytucji w celu zagwarantowania ciągłości operacji o znaczeniu systemowym; ustalenia kryteriów wyceny aktywów o obniżonej wartości; tymczasowego przejęcia kontroli publicznej; likwidacji upadających banków;

20. wzywa Komisję do stworzenia zachęt dla sektora bankowego do zarządzania ryzykiem i zyskami w perspektywie długoterminowej oraz do zachęcania banków do poświęcania aktywnej i należytej uwagi prowadzeniu pożyczek w swych własnych portfelach bez nadmiernego uciekania się do sekurytyzacji lub nieprzejrzystych struktur pozabilansowych oraz do pełnej konsolidacji pewnych pozycji pozabilansowych, takich jak SPV;

21. odnotowuje, że inwestycje długoterminowe, takie jak infrastruktura dystrybucji energii, opierają się na sekurytyzacji;

22. proponuje włączenie Komitetu Bazylejskiego, IOSCO (Międzynarodowa Organizacja Komisji Papierów Wartościowych), RMSR itd. do globalnej organizacji, którą mógłby być MFW, w celu stworzenia prawdziwej organizacji finansów oraz zapewnienia udziału ogółu zainteresowanych stron w opracowywaniu reguł, a także zdolności weryfikacji wyników działań;

23. uważa, że należy zająć się kwestią instytucji finansowych „zbyt dużych, by upaść” i dlatego wymogi kapitałowe i bufora antycykliczne powinny być proporcjonalne do rozmiaru, poziomu ryzyka i modelu biznesowego instytucji finansowej;

Jakość kapitału

24. popiera inicjatywę podniesienia jakości i poziomu kapitału w odpowiedzi na kryzys oraz odnotowuje decyzję Komitetu Bazylejskiego z dnia 12 września 2010 r. o podniesieniu minimalnych wymogów kapitałowych, wprowadzeniu buforu ochronnego i znacznym zwiększeniu proporcji udziału wspólnego; przypomina, że kwestia ta jest ściśle związana z zasadami rachunkowości, a zatem wymaga spójnego podejścia, pamiętając również o konwergencji na poziomie światowym;

25. odnotowuje decyzję Komitetu Bazylejskiego z (końca) lipca 2010 r. by zezwolić na rozważne uznanie interesów mniejszościowych, aktywów z tytułu odroczonego podatku i inwestycji w innych instytucjach finansowych; uważa, że dalsze dostosowania mogą być właściwe;

26. podkreśla, że w celu zagwarantowania równych warunków i aby nie zaszkodzić żadnym modelom biznesowym spółek niebędących spółkami akcyjnymi, w szczególności spółdzielniom i bankom oszczędnościowym, kapitał, bez względu na formę prawną spółki, musi być zdefiniowany w zrównoważony sposób na podstawie jakości instrumentów kapitałowych (tzn. trwałości, amortyzacji strat, elastyczności płatności);

Czwartek, 7 października 2010 r.

27. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję, aby przy definiowaniu kwalifikujących się instrumentów kapitałowych należycie uwzględniły potrzeby i specyfikę spółek niebędących spółkami akcyjnymi (takich jak spółdzielnie, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i banki oszczędnościowe), które składają się na dużą część europejskiej bankowości;
28. wzywa Komisję do przeglądu proponowanych kryteriów kwalifikowalności kapitału warstwy i ograniczenia katalogu do tych kryteriów, które są konieczne z punktu widzenia zapewnienia jakości kapitału (trwałości, amortyzacji strat, elastyczności płatności);
29. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do dopilnowania, aby w skonsolidowanych obliczeniach kapitałowych zarówno ryzyko, jak i kapitał były brane pod uwagę w zrównoważony i rozsądny sposób oraz aby właściwie uwzględnić ten kapitał otrzymany od inwestorów mniejszościowych, który stanowi bezpośredni wkład w kapitał instytucji kredytowej należącej do tej samej grupy banków (tzn. interesy mniejszościowe) oraz aby holdingi regionalnych banków spółdzielczych i kas oszczędnościowych w ich instytucjach macierzystych nie były utrudnione (np. aby nie nastąpiło odliczenie z własnych funduszy);
30. podkreśla ważną rolę, jaką odegrał kapitał warunkowy w okresie kryzysu; wzywa Komisję i Komitet Bazylejski do uznania roli elastycznego kapitału warunkowego w sytuacjach kryzysowych i do monitorowania akceptacji rynku dla instrumentów zamiennych;
31. wzywa Komisję do poświęcenia należytej uwagi istniejącym różnicom między bilansami podatkowymi a księgowymi, aby uniknąć jakichkolwiek ewentualnych niekorzystnych warunków konkurencji;
32. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do zdefiniowania procedury dotyczącej umów holdingów finansowych typu cross;
33. zwraca się do Komisji o rozważenie zrównoważonego traktowania niezrealizowanych zysków i strat, tak aby objąć kwestie zmienności i procykliczności;
34. wzywa Komisję do przeprowadzenia kompleksowego badania na temat instrumentów kapitałowych przed kryzysem i po, aby ocenić wagę poszczególnych instrumentów kapitałowych i ich znaczenie w sytuacji kryzysowej;

Normy płynności

35. rozważa opracowanie wysokiej jakości norm płynności jako kluczowego elementu reakcji na kryzys; uważa, że normy płynności powinny być w wystarczającym stopniu zróżnicowane w celu uwzględnienia charakterystyki modelu działalności danego banku i jego profilu ryzyka; uważa, że należy uwzględnić fakt, że ryzyko danych aktywów może zmieniać się na przestrzeni czasu, tak samo jak mechanizmy w tym zakresie;
36. wskazuje, że zmiana terminu zapadalności z natury rzeczy naraża banki na długo- i krótkofalowe ryzyko utraty płynności;
37. uważa, że aby nie zaszkodzić bankom, które są uznawane za konglomeraty finansowe i posiadają udziały w towarzystwach ubezpieczeniowych, kwestia podwójnego obliczania kapitału własnego między bankami a towarzystwami ubezpieczeniowymi musi zostać uregulowana w ramach obowiązujących postanowień dyrektywy w sprawie konglomeratów finansowych;
38. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do przemyślenia wymiaru współczynników płynności i finansowania;
39. uważa, że „wskaźnik płynności” powinien w większym stopniu uwzględniać ryzyko koncentracji kwalifikowanych aktywów w jakiegokolwiek rezerwie środków płynnych, wspierać dywersyfikację i przeciwdziałać nadmiernej koncentracji w jednej określonej klasie aktywów, łącznie z obligacjami skarbowymi; uważa, że należy w jak największym stopniu stworzyć rezerwy środków płynnych w odniesieniu do aktywów zachowujących dużą płynność w okresach dużych obciążeń i że taki wskaźnik poprawi odporność instytucji na ryzyko utraty płynności;

Czwartek, 7 października 2010 r.

40. wzywa Komisję do zapewnienia objęcia zobowiązań pozabilansowych zakresem stosowania norm płynności w przygotowywanym przez nią wniosku dotyczącym przeglądu dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych (CRD 4);

41. wzywa, aby w przypadku określenia jakichkolwiek norm płynności strukturalnej (tj. wskaźnik stabilności finansowania netto), uznane zostały stabilne źródła finansowania właściwe dla Europy (tj. skrypty dłużne); uważa, że krajowe organy przyjmujących państw członkowskich powinny mieć w każdym przypadku dostęp do informacji dotyczących sytuacji płynnościowej oddziału;

42. wzywa Komisję do określenia kryteriów wysokiej jakości płynnych aktywów z uwzględnieniem definicji kwalifikowanych aktywów do działań polityki pieniężnej Europejskiego Banku Centralnego (refinansowanie);

43. wzywa Komisję do dopuszczenia całego długu publicznego strefy euro, niezależnie od indywidualnych ocen, jako wysokiej jakości płynnych aktywów celem ograniczenia nieproporcjonalnych skutków działań agencji ratingowych;

44. zwraca jednak uwagę na prawdopodobieństwo szybkiej utraty płynności przez wysokiej jakości płynne aktywa w czasie kryzysu i nalega, aby instytucje kredytowe przeprowadzały testy warunków skrajnych wykraczające poza wskaźnik płynności i wskaźnik stabilności finansowania netto;

45. wzywa Komisję i Komitet Bazylejski, żeby w związku z wymogami dotyczącymi płynności należycie uwzględniały podmioty prawne w ramach grupy lub sieci banków; wzywa do traktowania transakcji i zobowiązań w ramach takich grup lub sieci w sposób należycie uwzględniający ryzyko, a w odpowiednim przypadku w sposób odmienny od transakcji i zobowiązań między osobami trzecimi;

Środki antycykliczne

46. z zadowoleniem przyjmuje starania na rzecz ograniczenia nadmiernego wzrostu kredytów oraz ryzyka tworzenia baniek kredytowych;

47. wyraża zaniepokojenie z powodu ewentualnego procyklicznego charakteru zaproponowanego obecnie stałego specyficznego dla banków buforu kapitałowego; uważa, że zarówno bufor kapitałowy jak i bufor antycykliczny powinny być w stanie pokryć straty w okresach obciążenia; uważa, że w celu zapewnienia skuteczności tych buforów powinny być one zaprojektowane i opracowane równolegle;

48. z zadowoleniem przyjmuje próby określenia zbioru zharmonizowanych zmiennych makroekonomicznych w celu stworzenia skutecznych buforów antycyklicznych;

49. uznaje korzyści perspektywicznego tworzenia rezerw (podejście opierające się na oczekiwanych stratach) jako ewentualnego dodatkowego narzędzia redukcji procykliczności i zachęca do uznania oczekiwanych strat kredytowych w odniesieniu do cyklu koniunkturalnego;

50. uważa, że przyszły Europejski Organ Nadzoru Bankowego powinien odgrywać wiodącą rolę przy tworzeniu definicji i wdrażaniu środków związanych z wymogami kapitałowymi i standardami antycyklicznych buforów kapitałowych na poziomie UE;

51. wzywa do ogólnoświatowej konwergencji sprawozdawczości na potrzeby rachunkowości i sprawozdawczości na potrzeby regulacji, w szczególności w odniesieniu do podejścia opierającego się na uwzględnieniu oczekiwanych strat w ujawnionych zyskach, aby uwzględnić doświadczenia wyniesione z kryzysu i zagwarantować, że przy gromadzeniu informacji dla organów nadzorczych i inwestorów wykorzystuje się taki sam zestaw jasnych i przejrzystych zasad; przestrzega przed koniecznością zminimalizowania podwójnej sprawozdawczości; uważa, że takie wysiłki powinny być realizowane w oparciu o innowacje, takie jak „regulatory page” lub filtry ostrożnościowe w księgowaniu i powinny być przedmiotem dalszych analiz;

52. podkreśla, że przepisy antycykliczne wymagają zharmonizowanych kryteriów dla zapewnienia kompleksowego i starannego monitorowania rynków finansowych i otoczenia rynku przez organy nadzorujące, co obejmuje m.in. pełną wymianę informacji, synchronizację działań regulacyjnych oraz monitorowanie ryzyka w czasie rzeczywistym, m.in. na podstawie wymogów w zakresie zapisu kontrolnego dla wszystkich rynkowych transakcji finansowych;

Czwartek, 7 października 2010 r.

Wskaźnik dźwigni (LR)

53. przyjmuje do wiadomości, z uwagi na złożoność systemu finansowego, koncepcję LR jako bardzo przydatnej, prostej i odpornej na manipulację ochrony przed tworzeniem nadmiernego efektu dźwigni i przesadnej gotowości do podejmowania ryzyka; przestrzega, że jednolity ryczałtowy wskaźnik dźwigni musi, aby być skutecznym, uwzględniać różnice w modelach biznesowych instytucji oraz profilach ryzyka;

54. uważa, że taki wskaźnik, aby mógł być skuteczny, musi obejmować wszystkie pozycje pozabilansowe i instrumenty pochodne, musi być jasno określony, prosty i porównywalny na szczeblu międzynarodowym oraz powinien uwzględniać uregulowania w zakresie nettingu oraz różne normy rachunkowości istniejące na płaszczyźnie międzynarodowej;

55. jest jednak zaniepokojony faktem, że przybliżony LR mógłby nie być w stanie we właściwy sposób uwzględniać ryzyko i penalizować podmioty świadczące tradycyjne usługi bankowe niskiego ryzyka (takie jak finansowanie bankowości detalicznej, przedsiębiorstw i nieruchomości oraz usług bankowości transakcyjnej) lub gospodarek, w których sektor przedsiębiorstw jest finansowany przede wszystkim dzięki pożyczkom; podkreśla dlatego znaczenie organów nadzorczych monitorujących zmiany w zakresie poziomu dźwigni oraz ogólnych poziomów, ponieważ istotne zmiany mogą wskazywać na dodatkowe ryzyko; jest jednak zaniepokojony faktem, że „przybliżony” (niezróżnicowany) LR może tworzyć zachęty do niekorzystnego narażania kapitału na większe ryzyko;

56. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do przeprowadzenia należytej oceny wariantów wskaźników dźwigni mających zastosowanie w odniesieniu do warstwy 1 i 2, z uwzględnieniem specyfiki europejskiego sektora bankowego;

57. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do zbadania możliwości określenia limitów ochronnych dla linii biznesowych, aktywów ważonych ryzykiem i rodzajów działalności; uważa, że w tym kontekście należy uwzględnić ocenę aktywów jako kwoty netto lub brutto;

58. ponadto wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do zbadania możliwości dodania do przybliżonego LR elementu proporcjonalności poprzez zastosowanie progów dla interwencji regulacyjnych;

59. odnotowuje decyzję Komitetu Bazylejskiego o wyznaczeniu okresu monitorowania w filarze 2 w celu przejścia do podejścia w ramach filaru 1; wzywa Komisję do włączenia klauzuli przeglądowej do wniosku legislacyjnego dotyczącego dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych (CRD 4);

60. stwierdza, że LR jest niezbędnym instrumentem do pomiaru całkowitej wartości ekspozycji banków, nalega jednak, aby Komisja opracowała narzędzia regulacyjne mające na celu skuteczne ograniczenie nadmiernego efektu dźwigni (w szczególności nadmiernego stosowania finansowania krótkoterminowego i korporacyjnego);

61. domaga się dodatkowego rozważenia alternatywnych form LR w filarze 2; podkreśla, że wskaźnik dźwigni mógłby posiadać elastyczny margines i na tej podstawie organy nadzorcze miałyby możliwość działania w przypadku przekroczenia limitów;

62. wzywa Komisję do zagwarantowania, że wskaźnik dźwigni nie doprowadzi do niewłaściwej sekurytyzacji, takiej jak ta uwypuklona przez kryzys finansowy, lub substytutów i zmniejszenia środków kredytowych, w szczególności w odniesieniu do udzielania pożyczek w gospodarce realnej, (co jest prawdopodobnym sposobem obniżania przez banki ich wskaźnika dźwigni);

Ryzyko kredytowe kontrahenta (CCR)

63. wzywa do poprawienia norm w zakresie testów warunków skrajnych, weryfikacji historycznej oraz radzenia sobie z ryzykiem korelacji, a także oceny długofalowych zagrożeń społecznych i środowiskowych powodowanych przez przedsiębiorstwa i projekty otrzymujące kredyty bankowe;

64. wzywa Komitet Bazylejski i Komisję do zbadania alternatyw pozwalających na lepsze zapobieganie ryzyku dokonania modyfikacji oceny wypłacalności z powodu pogorszenia się zdolności kredytowej kontrahentów banków;

Czwartek, 7 października 2010 r.

65. uważa, że swapy ryzyka kredytowego nie powinny być używane w celu obejścia wymogów kapitałowych;

66. wzywa do proporcjonalnego traktowania ryzyka kredytowego kontrahenta i do tego, aby wymogi kapitałowe dla transakcji rozliczanych poza systemami partnerów centralnych były wyższe od wymogów dla transakcji za pośrednictwem partnera centralnego, pod warunkiem, że partner centralny spełnia wysokiej jakości wymogi określone w prawodawstwie europejskim, przy jednoczesnym uwzględnieniu norm uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym i biorąc pod uwagę potencjalne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa, a wynikające z wykorzystywania instrumentów pochodnych do zabezpieczania ich działalności handlowej; wzywa do zachęcania do stosowania najwyższych standardów w przypadku rozliczeń dwustronnych;

67. podkreśla fakt, że kryzys pokazał, iż powiązania między instytucjami finansowymi są większe niż powiązania między instytucjami finansowymi a spółkami, oraz jest zdania, że wymogi kapitałowe dotyczące ryzyka kredytowego kontrahenta powinny być surowsze w przypadku wierzytelności instytucji finansowych wobec innych instytucji finansowych, a także odzwierciedlać dynamikę tego ryzyka na przestrzeni czasu; podkreśla, że staranna kontrola powiązań jest konieczna do wykrywania koncentracji transakcji między wielkimi podmiotami i przyjmowania następnie środków regulacyjnych dotyczących ryzyka kredytowego kontrahenta;

*

* *

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Systemy opieki zdrowotnej w Afryce Subsaharyjskiej i zdrowia na świecie

P7_TA(2010)0355

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie systemów opieki zdrowotnej w Afryce subsaharyjskiej i zdrowia na świecie (2010/2070(INI))

(2011/C 371 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 25 Powszechnej deklaracji praw człowieka, który uznaje zdrowie za jedno z praw podstawowych,
- uwzględniając prawo każdego człowieka do korzystania z jak najlepszego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego osiągalnego w jego przypadku,
- uwzględniając inicjatywę z Bamako z 1987 r. i ustalony w niej cel, jakim jest „zdrowie dla wszystkich w 2000 r.”,
- uwzględniając oświadczenie z Alma-Aty z 1978 r., definiujące pojęcie podstawowej opieki zdrowotnej,
- uwzględniając ottawską kartę promocji zdrowia z 1986 r.,
- uwzględniając propozycję Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF), przyjętą w 1987 r. przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) i mającą na celu ożywienie polityki podstawowej opieki zdrowotnej oraz zwalczanie umieralności dzieci,
- uwzględniając platformę abidżańską z 1998 r., poświęconą strategiom wspierania wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w Afryce,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając milenijne cele rozwoju przyjęte przez ONZ w 2000 r., dotyczące głównie rozwoju społecznego (zdrowie i edukacja), wody i energii, rozwoju obszarów wiejskich, rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego, a w szczególności cel 1, 4, 5, 6 i 8,
- uwzględniając umowy z Kotonu z dnia 23 czerwca 2000 r., zmienione w dniu 25 czerwca 2005 r.,
- uwzględniając priorytety Unii Europejskiej określone w grudniu 2005 r. w europejskim konsensusie w sprawie rozwoju,
- uwzględniając konferencję międzynarodową, która odbyła się w 2008 r. w Wagadugu, poświęconą podstawowej opiece zdrowotnej i systemom służby zdrowia w Afryce, oraz podjęte przez obecne na niej głowy państw zobowiązanie do podniesienia poziomu zasobów przyznawanych na zdrowie do co najmniej 15 % budżetów krajowych,
- uwzględniając oświadczenia Unii Gospodarczej i Walutowej Afryki Zachodniej dotyczące wprowadzenia powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego dla mieszkańców, a także jej rozporządzenie nr 7/2009 z dnia 26 czerwca 2009 r. w sprawie uregulowania wzajemnych ubezpieczeń społecznych w Unii Gospodarczej i Walutowej Afryki Zachodniej,
- uwzględniając X Europejski Fundusz Rozwoju (na lata 2008-2013) oraz decyzję Rady z grudnia 2005 r.,
- uwzględniając deklarację paryską z marca 2007 r., wydaną po konferencji „konsorcjum” (G8, Międzynarodowe Biuro Pracy, WHO, Bank Światowy, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, OECD) poświęconej ubezpieczeniu od ryzyka zachorowania,
- uwzględniając priorytety funduszu powierniczego UE-Afryka określone w kwietniu 2007 r., a szczególnie część poświęconą rozwojowi sieci infrastruktury w Afryce,
- uwzględniając światową inicjatywę „międzynarodowe partnerstwo dla zdrowia”, przedstawioną w Londynie w dniu 5 września 2007 r. i mającą na celu lepszą koordynację pomocy zewnętrznej w wymiarze dwu- i wielostronnym,
- uwzględniając szczyt G8 z czerwca 2007 r. oraz rozpoczęcie realizacji inicjatywy „Providing for health” na rzecz tworzenia trwałych i sprawiedliwych systemów finansowania opieki zdrowotnej, powszechnych i nastawionych na potrzeby ludzi ubogich,
- uwzględniając nowy unijny instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego Unii Europejskiej nr 10/2008 dotyczące europejskiej pomocy na rzecz usług zdrowotnych w Afryce subsaharyjskiej,
- uwzględniając wspólną strategię Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej na rzecz zdrowia, określoną w Lizbonie w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając wspólny nieoficjalny dokument prezydencji i Komisji przyjęty na nieformalnym posiedzeniu ministrów ds. rozwoju, które odbyło się we wrześniu 2008 r. w Bordeaux, dotyczący ubezpieczenia od ryzyka zachorowania oraz finansowania systemów służby zdrowia w krajach rozwijających się,
- uwzględniając deklarację z Algieru z 2008 r. w sprawie badań naukowych w dziedzinie zdrowia,
- uwzględniając deklarację z Durbanu z 2008 r. w sprawie higieny i infrastruktury sanitarnej,
- uwzględniając deklarację z Libreville z sierpnia 2008 r. w sprawie zdrowia i środowiska naturalnego w Afryce,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając deklarację z Bali z 2008 r. w sprawie gospodarowania odpadami w perspektywie zdrowia ludzi,
 - uwzględniając konkluzje konferencji, która odbyła się w Oslo w październiku 2008 r. i dotyczyła wytycznych jako narzędzi umożliwiających poszanowanie praw przesiedleńców wewnętrznych, tzn. osób przesiedlonych wbrew własnej woli wskutek konfliktów, prześladowań, klęsk żywiołowych oraz projektów rozwojowych, bez względu na to, czy przekroczyły one granicę państwową, czy nie,
 - uwzględniając cele wyznaczone przez EuropAID na okres 2009-2013,
 - uwzględniając przeprowadzone przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża badanie dotyczące prawa zwyczajowego, w którym zdrowie uznano za zwyczajową normę międzynarodowego prawa humanitarnego, której należy przestrzegać,
 - uwzględniając oświadczenie Międzynarodowego Stowarzyszenia Ubezpieczeń Wzajemnych (z czerwca 2009 r.) w sprawie miejsca ubezpieczeń wzajemnych w powszechnych systemach ochrony zdrowia,
 - uwzględniając prace prowadzone w ramach programu STEP I i STEP II (strategie i techniki przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu i ubóstwu) Międzynarodowego Biura Pracy, mające na celu zwalczanie wykluczenia społecznego, ograniczanie ubóstwa i propagowanie godnej pracy za pomocą nowatorskich strategii upowszechniania opieki społecznej,
 - uwzględniając deklarację z Jaunde z września 2009 r., zatwierdzoną przez członków sieci uzgodnień między podmiotami działającymi na rzecz tworzenia towarzystw wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w Afryce (Concertation), w której uznano tworzenie towarzystw wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych za odpowiednią formę działań na rzecz upowszechniania ubezpieczeń w krajach o niskich i średnich dochodach,
 - uwzględniając przyjęcie w kwietniu 2009 r. przez radę szefów sekretariatów wszystkich organów ONZ „światowej inicjatywy na rzecz powszechnego fundamentu opieki społecznej” w oparciu o spójny i zorganizowany zestaw podstawowych świadczeń socjalnych i fundamentalnych usług społecznych, do których należy ochrona zdrowia i które powinny być dostępne dla wszystkich obywateli,
 - uwzględniając prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego UE-AKP z dnia 3 grudnia 2009 r., a w szczególności jego rezolucję w sprawie problemów rolnictwa i zmian klimatu, które mogą przynieść tylko negatywne konsekwencje dla zdrowia publicznego, a także inicjatywę „klimat na rzecz rozwoju Afryki”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. (COM(2010)0128) mający na celu propagowanie roli Unii Europejskiej w dziedzinie zdrowia na świecie,
 - uwzględniając wnioski z 3011. posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych, które odbyło się w dniu 10 maja 2010 r. i było poświęcone roli Unii Europejskiej w dziedzinie opieki zdrowotnej na świecie,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A7-0245/2010),
- A. mając na uwadze, że fundusze pionowe w sektorze opieki zdrowotnej zdołały obniżyć wskaźniki umieralności na poważne choroby, np. gruźlicę, malarię itp., a także mając na uwadze, że należy kontynuować wysiłki w tej dziedzinie,
- B. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa, w tym UE, musi wspierać państwa w realizacji krajowej polityki zdrowotnej, zaś w centrum tych starań należy umieścić dostępne dla wszystkich świadczenia zdrowotne finansowane przez organy publiczne,

Czwartek, 7 października 2010 r.

- C. mając na uwadze, że systemy opieki zdrowotnej muszą zapewniać pokrywanie kosztów leczenia wszystkich chorób, w związku z czym oba podejścia, zarówno poziome, jak i pionowe, są niezbędne i wzajemnie się uzupełniają,
- D. mając na uwadze, że podejście poziome o dobrze ustalonej strukturze pozwala na rozważenie wprowadzenia systemów ubezpieczeń (wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych, mikroubezpieczeń zdrowotnych itp.), w których ubezpieczeni stają się podmiotami działań na rzecz własnego zdrowia,
- E. mając na uwadze, że zdrowie nie jest towarem ani w Afryce, ani nigdzie indziej, w związku z czym należy poszukiwać nienastawionych na zysk podejść do ubezpieczeń zdrowotnych, opierających się wartościach solidarności i demokracji,
- F. mając na uwadze, że w latach 90. w Afryce podejmowano liczne inicjatywy mające na celu wprowadzenie systemów ubezpieczeń od ryzyka zachorowania, a także mając na uwadze, że należy podtrzymywać powstałą dzięki nim dynamikę społeczną,
- G. mając na uwadze, że terminologia stosowana przez państwa anglojęzyczne, francuskojęzyczne oraz te, w których używa się języków afrykańskich, różni się i nie zawsze obejmuje to samo pojęcie: jedni mówią o „towarzystwach wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych” (mutual health organisations), drudzy o „społecznościowych ubezpieczeniach zdrowotnych” (community based health insurance), jeszcze inni o „mikroubezpieczeniach zdrowotnych”, a terminy te obejmują szeroki wachlarz środków solidarnościowych opartych na wspólnym ponoszeniu ryzyka w celu pokrycia części lub całości kosztów usług zdrowotnych,
- H. mając na uwadze, że termin „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych” kładzie nacisk na ruch społeczny oraz wspólne działanie grupy członków oraz że termin „ubezpieczenie” opiera się na: 1) uprzednim opłaceniu składek (przed wystąpieniem ryzyka), 2) wspólnym ponoszeniu ryzyka oraz 3) pojęciu gwarancji, mając na uwadze, że według platformy abidżańskiej z 1998 r. towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych można zdefiniować jako niezależne stowarzyszenie typu non-profit oparte na solidarności i demokratycznym uczestnictwie, którego celem jest poprawa dostępu członków i ich rodzin do usług zdrowotnych dobrej jakości głównie dzięki składkom członków, a jednocześnie prowadzi działania z zakresu opieki społecznej i wzajemnej pomocy,
- I. mając na uwadze, że z racji warunków społecznych i humanitarnych, w jakich żyją niektóre społeczeństwa, obywatele nie zawsze rozumieją pojęcie przezorności i związaną z nim konieczność opłacania składek, by ubezpieczyć się na wypadek choroby, która może nie nadejść, tym bardziej, że różnego rodzaju organizacje pozarządowe mogą jednocześnie świadczyć darmowe usługi medyczne i dostarczać lekarstw,
- J. mając na uwadze, że afrykańska diaspora subsaharyjska została wyczulona na kwestię przydatności i znaczenia wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w krajach przyjmujących, w których są one dobrze rozwinięte, oraz fakt, że diaspora często utrzymuje ścisłe kontakty z krajem pochodzenia,
- K. mając na uwadze, że nie istnieje uniwersalny system opieki zdrowotnej, który można by zastosować w Afryce, podobnie jak ma to miejsce w Europie, gdzie występują różne powszechne systemy opieki społecznej i obowiązkowe systemy ubezpieczeń społecznych,
1. przypomina, że sektor zdrowia odzwierciedla poziom społeczno-gospodarczy oraz stan demokracji i dobrych rządów w poszczególnych państwach;
 2. przypomina o wpływie czynników zewnętrznych, np. zasad obowiązujących w handlu międzynarodowym, polityki na rzecz współpracy, kryzysu finansowego, zmian klimatu, polityki koncernów farmaceutycznych, polityki dużych międzynarodowych instytucji finansowych, na gospodarkę krajów subsaharyjskich;
 3. podkreśla, że wspomniane czynniki zewnętrzne mogą drastycznie ograniczać pole manewru państw chcących dobrze sprawować rządy, a także mogą mieć poważny wpływ na zdrowie mieszkańców;

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. przypomina, że powszechne prawo do zdrowia to prawo przekrojowe, powiązane z innymi dziedzinami prawa, np. prawem sanitarnym i socjalnym, prawem pracy i prawem cywilnym;
5. przypomina wspólnocie międzynarodowej o zobowiązaniach podjętych na rzecz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, a Unii Europejskiej o zobowiązaniu do usprawnienia pomocy świadczonej w zakresie służby zdrowia w Afryce subsaharyjskiej;
6. przypomina o prawie kobiet do decydowania bez ograniczeń w sprawach dotyczących ich zdrowia reprodukcyjnego, które obejmuje kwestie prokreacji, antykoncepcji, aborcji, a także chorób przenoszonych drogą płciową; potępia okaleczenia narządów płciowych i niesłychane okrucieństwa wciąż jeszcze popełniane wobec kobiet, zważywszy że gwałt nadal wykorzystywany jest jako narzędzie walki; opowiada się w związku z tym za prawem kobiet do dostępu do opieki zdrowotnej w tym zakresie, zapewnianej w podejściu horyzontalnym, i apeluje o przekrojowe podejście pozwalające na priorytetowe wsparcie tej dziedziny zdrowia;
7. przypomina, że dostęp do programów szczepień i podnoszenia odporności jest prawem każdego dziecka; przypomina też, że co roku na choroby, którym można zapobiec i które można wyleczyć, nadal umiera 8,8 mln dzieci w wieku poniżej 5 lat, z czego połowa w Afryce subsaharyjskiej;
8. przypomina, że głównymi przyczynami umieralności dzieci w Afryce subsaharyjskiej są zapalenie płuc i biegunka;
9. wyraża zaniepokojenie faktem, że prywatne organizacje korzystające z funduszy europejskich i zapewniające mieszkańcom Afryki opiekę zdrowotną mogą ograniczać – pod wpływem ruchów religijnych – niektóre zabiegi lub formy profilaktyki w zakresie zdrowia reprodukcyjnego;
10. podkreśla, że prywatne organizacje korzystające z funduszy europejskich muszą świadczyć usługi z zakresu zdrowia reprodukcyjnego przy poszanowaniu praw podstawowych, godności człowieka i wolności osobistej;
11. potępia mnożące się organizacje sekciarskie, które wykonują pseudozabiegi, korzystając z łatwości mieszkańców znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, na co nie reagują istniejące władze;
12. wyraża zaniepokojenie coraz powszechniejszym traktowaniem zdrowia jak towaru oraz występowaniem medycyny „dwóch prędkości” w krajach przechodzących trudności polityczne i doświadczających niedostatków w zakresie dobrych rządów;
13. popiera godną podziwu pracę organizacji pozarządowych działających w regionach ogarniętych konfliktami, przypomina jednak, że praca ta, wykonywana w sytuacjach nagłych, nie może przekształcić się w zjawisko trwałe ani zastępować trwałych systemów opieki zdrowotnej i ubezpieczeń;
14. podkreśla bardzo istotną rolę, jaką w poprawie zdrowia ludności i propagowaniu edukacji zdrowotnej odgrywają podmioty niepaństwowe, a wśród nich organizacje religijne, w tym prywatne szpitale nienastawione na zysk;
15. zwraca się do Komisji o wspieranie doskonalenia krajowych systemów opieki zdrowotnej, zwłaszcza z wykorzystaniem metody, która w centrum uwagi stawia interes publiczny i uznaje znaczenie partnerstwa publiczno-prywatnego – w tym nienastawionego na zysk – dla sektora opieki zdrowotnej, opierając się przy tym na kryteriach skuteczności i równości, gdyż tylko tak można osiągać zrównoważone i trwałe rezultaty;
16. stwierdza, że znaczna część mieszkańców Afryki subsaharyjskiej, zwłaszcza na obszarach wiejskich, nie jest w stanie ponosić kosztów opieki zdrowotnej i leków, nawet generycznych;

Czwartek, 7 października 2010 r.

17. jest wyraźnie zaniepokojony obrotem przeterminowanymi, sfałszowanymi lub podrobionymi lekarami na afrykańskim rynku, a także słabą reakcją organów krajowych i wspólnoty międzynarodowej;
18. jest zaniepokojony ogromnym niedoborem dobrze wyszkolonego personelu medycznego i faktem, że wielu lekarzy wyjeżdża z kraju pochodzenia; proponuje dać im możliwość uzyskania wizy wielokrotnego wjazdu, by mogli kontynuować naukę w Europie, nie odcinając się przy tym od swych korzeni w Afryce;
19. ubolewa nad niedoborem wykwalifikowanego personelu medycznego – lekarzy, pielęgniarek, farmaceutów – w wielu krajach afrykańskich oraz nad zatrudnianiem szeregu tych osób przez państwa europejskie, które tym samym pozbawiają te kraje zasobów cennych dla ich rozwoju;
20. podkreśla, że w krajach rozwijających się coraz częściej występują zabójcze choroby, jakimi są nowotwory u dzieci, i zwraca się do Komisji o zachęcanie do kampanii informacyjnych na rzecz wczesnego diagnozowania i skutecznego leczenia;
21. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że mimo trudności społecznych, gospodarczych i politycznych wiele krajów subsaharyjskich stara się realizować politykę mogącą zwiększyć lub umożliwić dostęp mieszkańców przynajmniej do podstawowej opieki zdrowotnej; zwraca się do Komisji Europejskiej, aby w odniesieniu do sektora zdrowia szczegółowo oceniła wyniki osiągnięte w zakresie poprawy sytuacji zdrowotnej (umieralność matek i dzieci) za sprawą mechanizmu finansowania wsparcia na rzecz budżetu ogólnego państw; wnosi ponadto o uwzględnienie innych mechanizmów finansowania;
22. przypomina o znaczeniu edukacji zdrowotnej i nauki o higienie w polityce zdrowotnej;
23. uważa, że państwa muszą organizować funkcjonalną, skuteczną, dostępną społecznie i przystępną finansowo służbę zdrowia przy uwzględnieniu kwestii organizacji popytu na usługi zdrowotne, a tym samym miejsca wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w systemie służby zdrowia; jest zdania, że wymaga to utworzenia systemu ewidencji ludności;
24. podkreśla kluczową rolę władz lokalnych w poprawie profilaktyki i dostępu do opieki zdrowotnej;
25. z zadowoleniem przyjmuje sukcesy osiągane przez fundusze pionowe pod względem atrakcyjności dla darczyńców oraz pod względem postępów w zakresie zwalczania poważnych chorób, np. AIDS, gruźlicy, malarii, choroby Heinego-Medina i innych; podkreśla jednak z naciskiem, że podejście pionowe nie może w żadnym wypadku zastępować trwałego podejścia poziomego w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej;
26. przypomina, że podejście poziome dotyczące systemów podstawowej opieki zdrowotnej, obejmujące wkład ze strony organów publicznych, ale również wielu innych podmiotów, to jedyne podejście mogące przynieść docelowo poprawę warunków życia i zdrowia mieszkańców;
27. podkreśla, że w krótkiej perspektywie mało prawdopodobne jest, by państwa te mogły finansować krajowe systemy opieki zdrowotnej wyłącznie z wpływów z podatków, dlatego też poszukiwać należy mieszanych systemów finansowania; przypomina też, że współfinansowanie służy przyjmowaniu na siebie odpowiedzialności za projekty przez kraje partnerskie;
28. z zadowoleniem przyjmuje przekrojowe podejście niektórych funduszy pionowych, które zdecydowały przeznaczyć część swoich zasobów na umocnienie systemów opieki zdrowotnej krajów, w których występują choroby, na jakie ukierunkowana jest ich działalność; zauważa jednak konieczność propagowania współpracy zdrowotnej obejmującej jednostki bliźniacze i stałe wymiany (zwłaszcza w postaci telemedycyny) między szpitalami oraz państwowymi i niepaństwowymi podmiotami służby zdrowia, zarówno z Północy, jak i z Południa, przy priorytetowym traktowaniu szkolenia miejscowych pracowników służby zdrowia;

Czwartek, 7 października 2010 r.

29. uważa, że najważniejsi partnerzy na szczeblu lokalnym, krajowym i międzynarodowym powinni zawrzeć strategiczne przymierza oraz że konieczne jest prowadzenie dialogu instytucjonalnego między rządem, usługodawcami i podmiotami sektora ubezpieczeń wzajemnych, aby określić ramy polityki zdrowotnej i pilotować jej wdrażanie;

30. podobnie jak Światowa Organizacja Zdrowia uważa, że rozszerzenie opieki zdrowotnej musi iść w parze z opieką społeczną opartą raczej na składkach wpłacanych z góry i podziale kosztów niż na opłatach wnoszonych bezpośrednio przez użytkowników oraz że reformy mające na celu zapewnienie powszechnego ubezpieczenia stanowią warunek niezbędny do poprawy równego dostępu do opieki zdrowotnej;

31. uważa, że system ubezpieczeń zdrowotnych może przyczynić się do finansowego umocnienia systemu opieki zdrowotnej i że należy dołożyć wszelkich starań o skuteczne ustrukturyzowanie tych ubezpieczeń na szczeblu lokalnym;

32. zauważa, że istnieją dwa główne systemy, które mogą gwarantować darmową opiekę zdrowotną tam, gdzie jest ona potrzebna, tj. powszechne systemy zabezpieczenia społecznego finansowane z podatków oraz obowiązkowe systemy ubezpieczeń społecznych;

33. uważa, że system ubezpieczeń zdrowotnych musi być solidarny i przystosowywać się do kontekstu kulturowego, społecznego i politycznego, w jakim funkcjonuje: nie może być zatem ani prostym odzwierciedleniem jednego z modeli „zaimportowanych” z zewnątrz, ani niezmiennym dziedzictwem kolonialnej przeszłości;

34. uważa, że system ubezpieczeń zdrowotnych musi dawać możliwość dostępu do opieki wszystkim mieszkańcom, być nienastawiony na zysk i partycypacyjny;

35. uważa, że system ubezpieczeń zdrowotnych może pomóc w ukierunkowywaniu polityki zdrowotnej państw, w których funkcjonuje, i we wpływie na nią, z korzyścią dla ubezpieczonych;

36. uważa, że towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych mają najlepsze możliwości pobudzania dynamiki społecznej opartej na wartościach solidarności oraz umożliwiania powszechnego dostępu do opieki;

37. uważa, że towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych odgrywają ważną rolę w podnoszeniu spójności społecznej, zdolności do apelowania o dostęp do opieki zdrowotnej dobrej jakości i autentycznego udziału obywateli w ukierunkowywaniu i wdrażaniu polityki sanitarnej, uzupełniając się zarazem z formalnymi systemami opieki społecznej;

38. stwierdza, że towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych umiały dostosować techniki ubezpieczenia do sytuacji społeczno-gospodarczej mieszkańców funkcjonujących w gospodarce nieformalnej, którzy są wykluczeni z systemów formalnych i ubezpieczeń rynkowych, w związku z czym stanowią one odpowiednią formę działań na rzecz upowszechnienia ubezpieczeń w krajach o niskich i średnich dochodach;

39. stwierdza, że głównym celem towarzystw wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych nie jest zastępowanie państwa, ale tworzenie alternatywy w przezwyciężaniu barier w dostępie do opieki zdrowotnej i umożliwianiu wszystkim obywatelom bez względu na dochody lepszego dostępu do opieki dobrej jakości, a przy tym stymulowanie państw do inwestowania w sektor opieki zdrowotnej;

40. pochwala starania niektórych państw, które mając świadomość okoliczności i zapotrzebowania lokalnego, wspierają inicjatywy sektorowe (rolnicy, producenci kawy, grupy kobiet, mieszkańcy danej dzielnicy), etniczne, społecznościowe lub tradycyjne, np. tontyny;

41. stwierdza, że różne kraje, np. Burundi, Burkina Faso, Wyspy Zielonego Przylądka, Senegal, Benin, Ruanda, Tanzania, Ghana, Nigeria, Gwinea czy Kamerun, wprowadzają systemy czasem bardzo odmienne, ale przynoszące owoce;

Czwartek, 7 października 2010 r.

42. podkreśla konieczność dostosowywania systemów do wartości solidarności i do kultury afrykańskiej, w której pojęcie rodziny jest szerokie, co wprowadza kwestię liczby osób korzystających z ubezpieczeń wzajemnych pojmowanych na sposób zachodni;
43. podkreśla pomocną rolę, jaką mogłaby odegrać diaspora z Afryki subsaharyjskiej w zakresie uświadamiania swym rodakom korzyści z przyjęcia systemu wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w ich krajach;
44. podkreśla współzależność systemów ubezpieczeń i strukturyzacji poziomej opieki zdrowotnej, gdyż mieszkańcy nie widzą sensu opłacania składek, jeżeli nie ma gwarancji dostępu do opieki i leków;
45. jest przekonany, że podejście ubezpieczeniowe wymaga powszechnego podnoszenia świadomości mieszkańców poprzez odpowiednio dostosowane programy;
46. wzywa Komisję, by swoich programach dalej kładła nacisk na konkretne projekty skupiające się na społeczno-gospodarczych czynnikach warunkujących zdrowie: wodzie pitnej, infrastrukturze drogowej, bezpieczeństwie żywnościowym, godnych warunkach życia i pracy, ochronie środowiska i zwalczaniu zmian klimatu;
47. zgodnie z postanowieniami porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) wzywa państwa członkowskie i europejskie laboratoria do wynegocjowania „podejścia opartego na partnerstwie”, które uznają ochronę patentową na rynkach rozwiniętych i uwzględnia dobrowolne umowy licencyjne, wsparcie dla programów ochrony zdrowia, przekazywanie technologii oraz wzrost lokalnych możliwości produkcyjnych, aby obniżyć ceny leków (ceny rozłożone w czasie lub zróżnicowane) dla krajów o niskim dochodzie;
48. wzywa UE do wyłączenia z umów o partnerstwie gospodarczym postanowień dotyczących praw własności intelektualnej, które stanowią dodatkowe bariery w udostępnianiu podstawowych leków; przypomina w związku z tym, że na mocy deklaracji dauhańskiej w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego z 2001 r. UE zobowiązała się do uznania kwestii zdrowia publicznego za ważniejszą od swych interesów handlowych, i zachęca UE do wykorzystania ram umów o partnerstwie gospodarczym do pomocy krajom AKP we wdrażaniu zasad elastyczności przewidzianych przez deklarację dauhańską;
49. wzywa Komisję do opracowania przejrzystych wskaźników finansowania opieki zdrowotnej w poszczególnych krajach: koszt chorób (leczenie i niezdolność do pracy), wskaźniki umieralności dzieci i matek, liczba mieszkańców, poziom dochodów kraju itd.;
50. wzywa Komisję do popierania poziomego modelu służby zdrowia i do uwzględnienia w zasadach polityki zdrowotnej faktu, że towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w powiązaniu z innymi systemami mają do odegrania ważną rolę jako mechanizm ochrony zdrowia przyczyniający się do upowszechnienia ubezpieczeń zdrowotnych;
51. wzywa Komisję do zapewnienia dostępu do systemów opieki zdrowotnej pewnym grupom (np. pasterzy), które mają trudności w dotarciu do opieki zdrowotnej;
52. wzywa Komisję do zajęcia zdecydowanego stanowiska na posiedzeniu Światowego Funduszu Walki z AIDS, Gruźlicą i Malarią, które odbędzie się w Nowym Jorku w październiku 2010 r., oraz do zaangażowania się w konkretne projekty na lata 2011-2013;
53. wzywa Komisję do łączenia pomocy dla funduszy pionowych z zaleceniami dotyczącymi wysiłków „przekrojowych” w dziedzinie wspierania podstawowej opieki zdrowotnej w poszczególnych krajach; wzywa też Komisję do sformułowania zaleceń dla funduszy pionowych, aby opracowały one średniookresowe strategie wyjścia przeznaczone dla krajów partnerskich w miarę postępów w realizacji wyznaczonych celów;

Czwartek, 7 października 2010 r.

54. wzywa Komisję do zapewnienia większej spójności polityki stosunków zewnętrznych przez opracowanie komunikatu dotyczącego ochrony społecznej we współpracy na rzecz rozwoju, jak zasugerowano w konkluzjach Rady w sprawie wspierania zatrudnienia w ramach unijnej współpracy na rzecz rozwoju (z dnia 21 czerwca 2007 r.); uważa, że komunikatowi temu powinien towarzyszyć konkretny plan działania wraz z harmonogramem, na który to plan zostaną przeznaczone odpowiednie środki;
55. zachęca Komisję, aby wspierała opracowanie map zdrowotnych krajów partnerskich Unii Europejskiej oraz zorganizowała wraz z zainteresowanymi państwami – w razie potrzeby na skalę regionalną – dopasowanie potrzeb i zasobów w tym zakresie;
56. zwraca się do Komisji, aby włączyła działania prowadzone w ramach pomocy humanitarnej na rzecz opieki zdrowotnej w umacnianie horyzontalnego systemu opieki zdrowotnej, przy uwzględnieniu podejścia LRRD (powiązanie działań w sytuacjach nagłych, odbudowy i rozwoju);
57. wzywa Komisję do lepszego wykorzystywania potencjału towarzystw wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych w organizacji popytu na usługi zdrowotne oraz do wspierania licznych inicjatyw istniejących systemów ubezpieczeń wzajemnych, mających na celu sprzyjanie dostępowi do opieki zdrowotnej;
58. zwraca się do państw członkowskich UE, by stosownie do swojego doświadczenia w poszczególnych dziedzinach dostarczyły większe wsparcie techniczne i finansowe rządów krajów rozwijających się w celu wdrożenia i rozszerzenia systemów opieki społecznej;
59. wzywa Komisję i międzynarodowe instytucje finansowe, takie jak EBI, do wsparcia rozwoju systemów wzajemnych ubezpieczeń zdrowotnych i ich finansowania, np. poprzez gwarancje kredytowe, (współ)finansowanie inwestycji w kliniki oraz pełne lub częściowe finansowanie wynagrodzeń pracowników służby zdrowia;
60. zwraca się do europejskich towarzystw ubezpieczeniowych, banków i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych o wystąpienie z inicjatywą przekazania ich rozległej wiedzy i umiejętności – zgromadzonych przez ponad dwa stulecia historii ubezpieczeń – nowym systemom ubezpieczeń w krajach rozwijających się; apeluje do Komisji o czynne wspieranie i ułatwianie takich inicjatyw;
61. wzywa Unię Europejską do aktywnego wspierania rozwoju trwałych podstawowych infrastruktur zdrowotnych – szpitali, przychodni, aptek – szkolenia wykwalifikowanego personelu służby zdrowia oraz dostępu do leków;
62. wzywa Komisję, by upewniła się, czy europejska polityka w zakresie zdrowia reprodukcyjnego jest odpowiednio propagowana we wszystkich organizacjach korzystających z funduszy europejskich;
63. wzywa Radę do wywarcia nacisku na państwa członkowskie, by honorowały swoje zobowiązania finansowe w zakresie pomocy na rzecz współpracy; ubolewa w szczególności, że niektóre państwa członkowskie nie przeznaczają 0,56 % PKB na współpracę międzynarodową;
64. wzywa wszystkie państwa członkowskie i Komisję do przeznaczenia przynajmniej 20 % wszystkich funduszy rozwojowych na podstawową opiekę zdrowotną i edukację, do zwiększenia wkładu do Światowego Funduszu na rzecz Zwalczenia AIDS, Gruźlicy i Malarii, zwiększenia środków na inne programy wzmacniania systemów opieki zdrowotnej oraz do priorytetowego traktowania kwestii zdrowia matek i starań o ograniczenie umieralności noworodków;
65. wzywa Komisję, by zastosowała się do uwag i zaleceń przekazanych jej przez Europejski Trybunał Obrachunkowy (sprawozdanie nr 10/2008) w kwestii pomocy na rzecz rozwoju udzielanej przez nią służbie zdrowia w Afryce subsaharyjskiej w ramach zobowiązań do realizacji milenijnych celów rozwoju, które muszą być bezwzględnie osiągnięte do 2015 r.;
66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 7 października 2010 r.

Polityka regionalna i polityka spójności Unii Europejskiej po roku 2013

P7_TA(2010)0356

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r.

(2011/C 371 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” COM(2010)2020,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 25-26 marca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. (EUCO13/10) a w szczególności przyjęcie strategii Europa 2020,
- uwzględniając dokument przedstawiający stanowisko, zatwierdzony przez Komisję Rozwoju Regionalnego na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności przyjętego na 3023. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w Luksemburgu w dniu 14 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając pytanie ustne do Komisji z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. (O-0110/2010 – B7-0466/2010),
- uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,

1. podkreśla, że polityka spójności, której celem jest zmniejszenie różnic w poziomie rozwoju regionów europejskich oraz zwiększenie potencjału wzrostu na rzecz osiągnięcia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, odegrała zasadniczą rolę w procesie integracji europejskiej, że jest to polityka, która przedstawia wartość dodaną w wymiarze europejskim, ułatwia modernizację i trwały wzrost i jest przejawem europejskiej solidarności oraz że zgodnie z duchem traktatów cechy te wymagają wdrożenia wspólnej polityki regionalnej UE na jej całym terytorium, obejmującej wszystkie europejskie regiony;

2. zauważa, że obserwowane obecnie nagromadzenie wyzwań o charakterze długo- i krótkoterminowym ⁽¹⁾, przed którymi stoi Unia Europejska, doprowadziło do przyjęcia zmienionej strategii EU 2020 umożliwiającej stworzenie warunków sprzyjających stabilnemu i trwałemu wzrostowi gospodarczemu oraz tworzeniu miejsc pracy w Europie; podkreśla, że wdrożenie polityki spójności jest niezbędne dla powodzenia tej strategii, przy czym pozostanie ona zawsze odrębną polityką umożliwiającą osiągnięcie silnej synergii między wszystkimi europejskimi strategiami politycznymi;

3. odrzuca wszelkie próby ponownego upaństwowienia tej polityki; stwierdza ponadto, że jako że obecne ramy finansowe w ważny sposób wpływają na rozwój regionalny, podczas zaproponowanego przeglądu budżetu UE i następnych ram finansowych należy w pełni uwzględnić wymiar regionalny oraz że solidna i dobrze finansowana polityka regionalna UE jest warunkiem sine qua non osiągnięcia społecznej, gospodarczej i terytorialnej;

⁽¹⁾ Zob.: dokument roboczy służb Komisji pt.: „Regiony 2020 – ocena przyszłych wyzwań dla regionów UE”, listopad 2008 r.

Czwartek, 7 października 2010 r.

4. zwraca uwagę, że zgodnie z przepisami Traktatu z Lizbony spójność terytorialna wymaga ukierunkowanego podejścia do rozwoju terytorialnego, które gwarantuje policentryczny rozwój poprzez osiągnięcie synergii i unikanie sektorowego rozproszenia zasobów polityki regionalnej, i że w tym celu niezbędna jest również odpowiednia elastyczność, aby uwzględnić specyfikę różnych regionów i wspierać słabiej rozwinięte regiony w ich staraniach na rzecz pokonania trudności społeczno-ekonomicznych; uważa, że regiony peryferyjne, regiony graniczne, regiony o specyficznych właściwościach geograficznych oraz inne regiony stojące w obliczu szczególnych wyzwań w zakresie rozwoju muszą nadal korzystać ze szczególnych przepisów;

5. podkreśla konieczność korzystania z wcześniejszych doświadczeń, przykładów najlepszych praktyk i skutecznych inicjatyw wspólnotowych zrealizowanych w przeszłości w celu przyjęcia bardziej ukierunkowanego podejścia do miejskiego wymiaru polityki spójności; podkreśla ponadto, że miasta wpływają w sposób dynamiczny na regionalny rozwój gospodarczy, pobudzając pozytywnie gospodarkę otaczających je obszarów wiejskich i stwierdza w związku z tym, że w następnym okresie programowania środki finansowe należy przeznaczyć na inwestycje w projekty dotyczące obszarów miejskich, jak również podmiejskich i stoi na stanowisku, że aby osiągnąć te cele, należy rozważyć wdrożenie odpowiedniego instrumentu;

6. podkreśla fakt, że wielopoziomowe sprawowanie rządów jest jedną z głównych zasad polityki spójności i ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jakości procesu decyzyjnego, planowania strategicznego i realizacji celów; uważa zatem, że w przyszłości zintegrowane podejście do wdrażania polityki powinno mieć charakter obowiązkowy; jest ponadto zdania, że zasada pomocniczości, we wzmocnionej i rozszerzonej postaci określonej w TFUE, lepiej określona zasada partnerstwa oraz przejrzystość stanowią zasadnicze elementy właściwego wdrożenia wszystkich strategii politycznych UE i należy je odpowiednio wzmocnić;

7. uważa, że należy utrzymać ogólny kształt obecnych celów i zacieśnić współpracę terytorialną, która przedstawia zdecydowaną wartość dodaną w wymiarze europejskim, przy czym należy również dokonać oceny innych działań, takich jak wcześniejsze określanie przeznaczenia środków, i dobrych praktyk oraz zidentyfikować wspólne problemy i ich rozwiązania; stwierdza, że działania te mogłyby obejmować ustanawianie wspólnych celów i racjonalne wykorzystywanie wspólnych zasobów oraz że wydatki należy ukierunkować na główne priorytety stanowiące wartość dodaną w wymiarze europejskim;

8. apeluje, aby struktura polityki spójności po 2013 r. obejmowała prosty, sprawiedliwy i przejrzysty system przejściowy uwzględniający wcześniejsze doświadczenia i ostatnie tendencje w rozwoju społecznej i ekonomicznej sytuacji danych regionów oraz umożliwiała im dalsze podążanie własną drogą do wzrostu i rozwoju;

9. jest zdania, że PKB musi pozostać głównym kryterium służącym ustalaniu kwalifikowalności do uzyskania pomocy w ramach polityki regionalnej, zaś inne wymierne wskaźniki mogą zostać uwzględnione, jeżeli okażą się istotne; przy czym władze krajowe powinny dysponować swobodą stosowania, na odpowiednim szczeblu decyzyjnym, innych wskaźników uwzględniających szczególne cechy regionów i miast;

10. nalega, aby Europejski Fundusz Społeczny pozostał w ramach rozporządzenia w sprawie ogólnych przepisów dotyczących funduszy, potrzebuje on jednak własnych zasad;

11. apeluje o koordynację rozwoju obszarów wiejskich z celami w zakresie rozwoju spójności w ramach drugiego filaru WPR oraz o zarządzanie nim na szczeblu regionalnym, tak aby zagwarantować, że będzie on dostosowany do potrzeb;

12. wolałby, aby polityka spójności oraz system jej realizacji były ukierunkowane w większym stopniu na wyniki, miały na celu zwiększenie wydajności i skuteczności oraz osiągnięcie optymalnej równowagi między jakością działania a kontrolą finansową; podkreśla, że wymaga to znacznych usprawnień systemów monitorowania i oceny, większej wydajności w zakresie działań administracyjnych i obniżenia poziomu błędów oraz określenia obiektywnych i wymiernych wskaźników porównywalnych w całej UE;

13. podziela pogląd, że należy kontynuować proces upraszczania wdrażania polityki, któremu powinno towarzyszyć uproszczenie procedur krajowych i regionalnych; w tym kontekście podkreśla potrzebę znalezienia właściwej równowagi między prostymi procedurami a wydajnością i dobrym zarządzaniem finansami, w nadziei, że polityka spójności stanie się w związku z tym polityką przyjazną dla użytkowników, bardziej widoczną niż dotychczas;

Czwartek, 7 października 2010 r.

14. zachęca do korzystania w większym stopniu z instrumentów inżynierii finansowej, funduszy obrotowych, globalnych dotacji oraz uproszczonego dostępu do kapitału ryzyka i mikrofinansowania; uważa, że państwa członkowskie powinny w większym stopniu wykorzystywać dostępne zasoby pomocy technicznej w celu zwiększenia potencjału działań władz lokalnych i regionalnych oraz innych zaangażowanych stron, w szczególności organizacji pozarządowych i MŚP;

15. jest zdania, że polityka rozwoju regionalnego stanowi główny element gospodarczego, społecznego i terytorialnego rozwoju UE, w związku z tym jej polityczne aspekty powinny być omawiane na formalnym szczeblu ministerialnym, oraz że należy również wzmocnić rolę Komisji w zakresie zarządzania tą polityką i jej opracowywania;

16. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Przyszłość Europejskiego Funduszu Społecznego

P7_TA(2010)0357

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego

(2011/C 371 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 25–26 marca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 17 czerwca 2010 r. (EUCO 13/10), a w szczególności przyjęcie strategii Europa 2020,
- uwzględniając sprawozdanie OECD z 2010 r. dotyczące roli edukacji w czasie obecnego kryzysu,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie przygotowanego przez Komisję sprawozdania strategicznego z 2010 r. w sprawie wdrażania programów polityki spójności przyjętego na 3023. posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w Luksemburgu w dniu 14 czerwca 2010 r.,
- uwzględniając art. 6 lit. e) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 156 TFUE,
- uwzględniając art. 162 TFUE,
- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

1. zauważa kluczową rolę, jaką odgrywa Europejski Fundusz Społeczny (EFS) w zakresie poprawy zatrudnienia i tworzenia nowych miejsc pracy, promowania dostosowywania umiejętności pracowników do wymogów rynku pracy i integracji pracowników na rynku pracy oraz zwiększania włączenia społecznego;

2. zwraca uwagę na cztery wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia przyjęte przez Parlament Europejski i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że cele uwzględniają promowanie zatrudnienia i zwalczanie ubóstwa w kontekście włączenia/ponownego włączenia do życia zawodowego dzięki szkoleniom;

Czwartek, 7 października 2010 r.

3. podkreśla, że konkretne postępy w zakresie realizacji celów i założeń Europy 2020, w szczególności w obszarze zatrudnienia i spraw socjalnych, ma zasadnicze znaczenie dla wiarygodności strategii;
4. uważa, że cele i założenia Europy 2020 można osiągnąć przy użyciu tego instrumentu w celu wspierania MŚP i dostosowania systemów szkolnictwa i kształcenia zawodowego i szkoleń zawodowych do potrzeb MŚP;
5. uważa, że kluczowe znaczenie ma położenie większego nacisku na właściwe funkcjonowanie rynków pracy i na warunki socjalne w celu pobudzenia wzrostu i produktywności oraz zwiększenia zatrudnienia w Europie;
6. uważa również, że aby osiągnąć cele Europy 2020 należy położyć istotny nacisk na reformę systemów edukacji i systemów kształcenia zawodowego i szkoleń zawodowych, na godziwą pracę, w tym zwalczanie niepewnego zatrudnienia i niezadeklarowanego zatrudnienia, na równość płci oraz stworzenie warunków pozwalających na pogodzenie życia zawodowego i prywatnego, oraz na zagwarantowanie, że osoby obecnie wyłączone z rynku pracy mogą uzyskać do niego dostęp;
7. uważa, że Europejski Fundusz Społeczny musi zostać wzmocniony jako główny mechanizm napędowy strategii Europa 2020; podkreśla znaczenie wykorzystania przez państwa członkowskie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu inwestycji w umiejętności, zatrudnienie, szkolenia i zmianę kwalifikacji w celu tworzenia większej liczby lepszych miejsc pracy;
8. uważa, że skuteczność Europejskiego Funduszu Społecznego zależy od jego zdolności adaptacji do różnorodnych problemów wynikających ze specyfiki lokalnej i terytorialnej; zachęca zatem do oddolnego podejścia w identyfikacji celów;
9. uważa, że polityka zrównoważonego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy w Europie jest warunkiem wstępnym dla osiągnięcia spójności społecznej i terytorialnej;
10. zwraca uwagę na fakt, że o ile istotna jest spójność terytorialna, jeszcze ważniejsze jest dążenie do spójności społecznej zgodnie z literą i duchem traktatów, w szczególności art. 9 TFUE;
11. podkreśla, że polityka regionalna UE i polityka społeczna UE są powiązane oraz że obie mają zasadnicze znaczenie dla powodzenia strategii Europa 2020 oraz wzywa Komisję do ułożenia jasnych ram dla ustanowienia silnych połączeń między wszystkimi europejskimi politykami a funduszami strukturalnymi;
12. podkreśla, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna powinna zostać wzmocniona przez zwiększenie zdolności do pracy i liczby miejsc pracy, przy wspieraniu wysokiego poziomu zatrudnienia i zagwarantowaniu większej liczby lepszych miejsc pracy;
13. podkreśla zatem znaczenie podjęcia wszelkich możliwych starań, aby zagwarantować, że polityka i instrumenty UE współpracują w skoordynowany i wspierający się sposób, tak aby sprzyjać obywatelom Europy w znalezieniu wysokiej jakości miejsc pracy, rozwoju ich kariery, wydostaniu się z ubóstwa, dzięki włączeniu ich w rynek pracy poprzez szkolenia, unikaniu wszelkich form wyłączenia społecznego oraz ogólnie poniesieniu korzyści w związku z przyszyłym wzrostem;
14. przyznaje że fundusze strukturalne w dużym stopniu pozostają głównym instrumentem finansowym służącym osiągnięciu celów społecznych oraz wzywa Komisję do promowania synergii z innymi programami i do wspierania spójności w obrębie wieloletnich programów ramowych, takich jak Daphne, Progress, program zdrowia publicznego oraz program „Europa dla Obywateli”;
15. wzywa Komisję do zwiększenia potencjału funduszy strukturalnych poprzez uproszczenie w szczególności kontroli, elastyczność i poprawę procedur i nadzór nad wdrażaniem, podkreślając wymiar integracji społecznej w celu wsparcia państw członkowskich w optymalizacji wkładu polityki społecznej i polityki zatrudnienia oraz stworzenia warunków dla trwałego wzrostu; podkreśla, że Europejski Fundusz Społeczny musi stać się bardziej przejrzysty, jeżeli chodzi o przyznawanie funduszy, tak aby działania Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia stały się naprawdę widoczne;

Czwartek, 7 października 2010 r.

16. podkreśla znaczenie Europejskiego Funduszu Społecznego jako kluczowego narzędzia w zwalczaniu bezrobocia oraz poprawie edukacji i programów szkoleń zawodowych przez całe życie dla pracowników – w szczególności w obecnym kryzysie zatrudnienia – jak również w zwalczaniu ubóstwa i wyłączenia;
17. uważa, że rola Europejskiego Funduszu Społecznego w poprawie szans na zatrudnienie i zdolności adaptacji pracowników musi zostać zwiększona; wzywa Komisję do rozważenia wszystkich możliwych opcji politycznych zwiększenia udziału Europejskiego Funduszu Społecznego w kontekście przyszłej architektury funduszy strukturalnych tak aby rozwijać społeczny model Unii Europejskiej; uważa, że utrzymanie Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach podstawowych uregulowań dotyczących ogólnych przepisów dotyczących funduszy, ale z własnymi regułami, wiąże się z istotnymi korzyściami;
18. uważa, że w wyniku swobodnego przepływu osób na rynku wewnętrznym, w niektórych częściach UE pojawiają się nowe problemy, w szczególności w większych miastach, w związku z zapewnieniem ochrony socjalnej w sytuacjach nadzwyczajnych ludziom, którzy nie są w stanie utrzymać, oraz że wywiera to presję na prywatne (charytatywne) i publiczne służby, które dostarczają wsparcia w nagłych przypadkach, na przykład dla bezdomnych i marginalizowanych grup społecznych;
19. podkreśla, że zasada partnerstwa przyczynia się do przejrzystości i uproszczenia, a zatem partnerzy powinni być uprawnieni do właściwego pełnienia swojej roli; podkreśla potrzebę dalszego wzmacniania zasady partnerstwa przez dostarczanie wsparcia z Europejskiego Funduszu Społecznego na budowanie potencjału i szkolenie partnerów;
20. uważa, że Europejski Fundusz Rozwoju ma do odegrania kluczową rolę w promowaniu wymiaru społecznego wzrostu gospodarczego oraz aktywnego udziału obywateli w społeczeństwie i na rynku pracy, zwiększając tym samym równość szans jako wektor solidarności społecznej i międzypokoleniowej oraz tworzenia bardziej integracyjnego społeczeństwa w celu zmniejszenia ubóstwa;
21. uważa, że doświadczenia Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010) mogłyby pomóc Komisji w skuteczniejszym nakierowaniu wsparcia z Europejskiego Funduszu Społecznego w zakresie skuteczniejszego zwalczania ubóstwa i wykluczenia społecznego w UE przez wspieranie lepszej edukacji na potrzeby przyszłego zatrudnienia;
22. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 7 października 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Rozszerzenie przepisów rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo *II**

P7_TA(2010)0342

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady rozszerzającego rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (11160/4/2010 – C7-0208/2010 – 2007/0152(COD))

(2011/C 371 E/09)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (11160/4/2010 – C7-0208/2010),
- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0439),
- uwzględniając art. 63 ust. 4 i 67 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0289/2007),
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 9 lipca 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając skierowany do Parlamentu i Rady komunikat Komisji pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 7 i art. 79 ust. 2 lit. b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie konsekwencji wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych (COM(2009)0665) - „omnibus” ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 16 stycznia 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 72 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenia do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0261/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 E, z 3.12.2009, s. 259.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0126.

⁽³⁾ Dz.U. C 151 z 17.6.2008, s. 50.

Czwartek, 7 października 2010 r.

1. zatwierdza stanowisko Rady;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu należytego zakończenia wszystkich procedur oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania jego stanowiska Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.
-

Nominacja członka Trybunału Obrachunkowego (Lazaros Stavrou Lazarou - CY)

P7_TA(2010)0343

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie nominacji Lazarosa Stavrou Lazarou na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0188/2010 – 2010/0818(NLE))

(2011/C 371 E/10)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu UE, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0188/2010),
 - uwzględniając przesłuchanie zgłoszonego przez Radę kandydata na członka Trybunału Obrachunkowego, przeprowadzone na posiedzeniu Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 27 września 2010 r.,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0254/2010),
- A. mając na uwadze, że Lazaros Stavrou Lazarou spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie powołania Lazarosa Stavrou Lazarou na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz podania jej do wiadomości Trybunału Obrachunkowego, pozostałych instytucji Wspólnot Europejskich i urzędów kontrolnych państw członkowskich.
-

Czwartek, 7 października 2010 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (Gijs de Vries - Holandia)

P7_TA(2010)0344

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie nominacji Gijsa M. de Vriesa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0191/2010 – 2010/0819(NLE))

(2011/C 371 E/11)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 traktatu FUE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0191/2010),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 27 września 2010 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0255/2010),

A. mając na uwadze, że Gijs M. de Vries spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu UE,

1. wydaje opinię pozytywną w sprawie nominacji Gijsa M. de Vriesa na członka Trybunału Obrachunkowego;
2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wglądu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Galicia Textiles, Hiszpania

P7_TA(2010)0345

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/003 ES/Galicia Textiles z Hiszpanii) (COM(2010)0437 – C7-0205/2010 – 2010/2136(BUD))

(2011/C 371 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0437 – C7-0205/2010),

Czwartek, 7 października 2010 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0259/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu funduszu,
- D. mając na uwadze, że Hiszpania wystąpiła o pomoc w związku z 703 zwolnieniami, do których doszło w 82 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 14 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja odzieży) w Galicji według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnego i szybkiego przebiegu procedury podjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy EFS źródło środków na płatności, stosując się tym samym do napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z Przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/003 ES/Galicia Textiles z Hiszpanii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1

Czwartek, 7 października 2010 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) Dnia 5 lutego 2010 r. Hiszpania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w 82 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 14 klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja odzieży) w jednym regionie w klasyfikacji NUTS II, w Galicji (ES11), oraz uzupełniła go o dodatkowe informacje do dnia 11 maja 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 1 844 700 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Hiszpanię.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 1 844 700 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 7 października 2010 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Danfoss, Dania

P7_TA(2010)0346

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/015 DK/Danfoss Group z Danii) (COM(2010)0416 – C7-0200/2010 – 2010/2134(BUD))

(2011/C 371 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0416 – C7-0200/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0258/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- D. mając na uwadze, że Dania zwróciła się o pomoc w związku z 1 443 zwolnieniami w trzech przedsiębiorstwach grupy Danfoss prowadzących działalność w dziale 27 i 28 klasyfikacji NACE Rev. 2 w regionie Syddanmark (Dania Południowa) (region NUTS II),
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu EFG,
- 1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy EFS źródło środków na płatności, stosując się tym samym do napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunąć;
6. zauważa, że aby w związku z powyższym wnioskiem uruchomić EFG, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie dla MŚP i na rzecz innowacji; stwierdza poważne zaniedbania ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/015 DK/Danfoss Group z Danii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Czwartek, 7 października 2010 r.

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić środki z EFG w ramach rocznego pułapu 500 mln EUR.
- (4) Dania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w Danfoss Group. Wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 8 893 336 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Danię.

STANOWIĄ CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W ramach ogólnego budżetu Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 8 893 336 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Linak As, Dania

P7_TA(2010)0347

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/031 DK/Linak z Danii)(D) (COM(2010)0417 – C7-0199/2010 – 2010/2133(BUD))

(2011/C 371 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0417 – C7-0199/2010),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą oraz Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0257/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu Funduszu,
- D. mając na uwadze, że Dania zwróciła się o pomoc w związku ze 198 zwolnieniami w przedsiębiorstwie Linak prowadzącym działalność w sektorze elektronicznym i mechanicznym w regionie Syddanmark (Dania Południowa) (region NUTS II),
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnego i szybkiego przebiegu procedury podjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia ustanawiającego EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy EFS źródło środków na płatności, stosując się tym samym do napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/031 DK/Linak z Danii).

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Czwartek, 7 października 2010 r.

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) Dania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w Linak A/S. Wniosek ten spełnia wymogi art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 dotyczące określenia wkładu finansowego. Komisja wnioskuje zatem o uruchomienie środków w wysokości 1 213 508 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Danię.

STANOWIĄ CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), aby udostępnić kwotę 1 213 508 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w [...] dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 7 października 2010 r.

Państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich *I**

P7_TA(2010)0349

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (COM(2010)0256 – C7-0134/2010 – 2010/0137(COD))

(2011/C 371 E/15)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0256),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0134/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0256/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu swoje poniższe stanowisko;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku lub zastąpienia tegoż innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2010)0137

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1091/2010)

2011/C 371 E/13	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Danfoss, Dania	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/015 DK/Danfoss Group z Danii) (COM(2010)0416 – C7-0200/2010 – 2010/2134(BUD))	50
	ZAŁĄCZNIK	51
2011/C 371 E/14	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Linak As, Dania	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/031 DK/Linak z Danii) (COM(2010)0417 – C7-0199/2010 – 2010/2133(BUD))	53
	ZAŁĄCZNIK	54
2011/C 371 E/15	Państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych państw członkowskich, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (COM(2010)0256 – C7-0134/2010 – 2010/0137(COD))	56
	P7_TC1-COD(2010)0137	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu	56

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL